

ANKARA ÜNİVERSİTESİ

İLÂHİYAT FAKÜLTESİ DERGİSİ

ANKARA ÜNİVERSİTESİ İLÂHİYAT FAKÜLTESİ
TARAFINDAN YILDA BİR ÇIKARILIR

Cilt: XXX

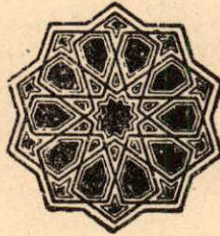

ANKARA ÜNİVERSİTESİ

İLÂHİYAT FAKÜLTESİ DERGİSİ

ANKARA ÜNİVERSİTESİ İLÂHİYAT FAKÜLTESİ
TARAFINDAN YILDA BİR ÇIKARILIR

Cilt: XXX

İÇİNDEKİLER

	<u>Sayfa</u>
Muhammed b. Abdulkerim eş-ŞEHRİSTANİ <i>El-Milel Ve'n-Nihal (Mukaddimeler)</i> Tercüme: Doç. Dr. Abdurrahman Küçük, Arş. Gör. Mustafa ERDEM, Ar. Ok. Adem AKIN	1
Doç. Dr. Hayrani ALTINTAŞ <i>Modern Psikolojinin Bazı Meseleleri</i>	35
Prof. Dr. İsmail CERRAHOĞLU <i>Şeyhulislam Arif Hikmet ve Medine-i Münevverede Kurduğu Kütüphane</i>	111
Prof. Dr. İbrahim Ağâh ÇUBUKÇU <i>Kültürümüzde Din</i>	131
Doç. Dr. Beyza BİLGİN <i>Almanya Federal Cumhuriyetinde Türk Çocuklarına İslami Din Dersi Program Geliştirme Çalışmaları</i>	143
Doç. Dr. Mustafa Sait YAZICIOĞLU <i>Mâtüridi Kelâmında İnsan Hürriyeti Meselesi</i>	155
Doç. Dr. Mehmet BAYRAKDAR <i>Risâla Fi Ilm at-Tasawwûf li Dâvud al-Kaysari</i>	171
Gershom G. SCHOLEM <i>Gizli Yahudi Cemaati: Türkiye Dönemleri</i> Çeviren: Doç. Dr. Abdurrahman Küçük	217
R.C. MACRIDIS <i>Amerika Birleşik Devletlerinde Laiklik</i> Çeviren: Yard. Doç. Dr. Münir KOŞTAŞ	245
Chikh BOUAMRANE <i>İslam Tarihçiliği ve Tarihlerine Bir Bakış</i> Tercüme: Yrd. Doç. Dr. Nesimi YAZICI	265
Chikh BOUAMRANE <i>İslam Tarihinde Eğitim-Öğretim Kurumları</i> Çeviren: Yrd. Doç. Dr. Nesimi YAZICI	279
Yrd. Doç. Dr. Münir ATALAR <i>Türklerin Kabe'ye Yatıklar Hizmetler</i>	287
MUHİBBUTDİN EL-HABİB <i>İslam Mezheb ve Firkalarının Birbirine Yaklaştırılması Konusu</i> Çeviren: Mehmet Hayri KIRBAŞOĞLU	293

Ar. Gör. Ethem CEBECİOĞLU <i>Hallac-ı Mansur</i>	329
<i>Kitap Tanıtma</i>	351
Prof. Dr. İsmail CERRAHOĞLU <i>Kitap Tanıtma</i>	355
Prof. Dr. İsmail CERRAHOĞLU <i>Kitap Tanıtma</i>	359
Ar. Gör. Mehmet ÖZDEMİR <i>Kitap Tanıtma</i>	363
Yard. Doç. Dr. Mahmut Coşkun DEĞİRMENCİOĞLU <i>Kitap Tanıtma</i>	369
Yazarlar: Peter BERGER ve Thomas LUCKMANN	
Çeviren: M. Rami AYAS <i>Bilgi Sosyolojisi ve Din Sosyolojisi</i>	375

İSLAM MEZHEB VE FIRKALARININ BİRBİRİNE YAKLAŞTIRILMASI KONUSU

Yazan: Muhibbuddin el-HABİB

Ter.: Dr. Mehmet Hayri
KIRBAŞOĞLU

Müslümanları, düşünce, kanaat, yönelim ve gaye bakımından birbirlerine yaklaştırmak İslâmın en büyük hedeflerinden biri olduğu gibi; aynı zamanda, (onların) kuvvetlenmesini, kalkınmasını ve ıslahını sağlayacak olan en önemli faktörlerden biridir. Ayrıca bu, her yerde ve her zaman Müslüman Milletlerin ve İslâm ümmetinin de yararınaadır.

Bu yaklaştırmaya çağrısı art niyetlerden uzak olur; çağrının tafsilatından doğacak zarar, sonuçta elde edilmesi umulan faydadan daha az olursa, o takdirde her müslümanın bu çağrıya koşması ve bu çağrının başarıya ulaşması için müslümanlarla yardımlaşması gerekir.

Son senelerde bu çağrı hakkında söylenenler artmış ve bu çağrıdan ve hakkında söylenenlerden o kadar etkilenilmiştir ki, sonunda dört fikhî mezhebe mensub olan Ehl-i Sünnet'in en büyük ve en meşhur dînî eğitim merkezi olan el-Ezher bile bundan etkilenerek bu yaklaştırmaya fikrine; Salâhaddîn el-Eyyûbî'den bu ana kadar kesintisiz bağlı kaldığı çerçeveyi aşacak bir genişlikte sahip çıkmıştır. Bu yüzden el-Ezher bu çerçevenin dışına çıkıp, başta Oniki imamcı Şia olmak üzere diğer mezheplerle tanışmak istemiştir. el-Ezher şu anda henüz bu yolun başlangıcında bulunmaktadır. Onun için bu tehlikeli mevzû; konuyla ilgilenen, meselenin içyüzüne vâkıf ve doğacak netice ve aksaklıkları müdrük müslümanlar tarafından araştırılmaya, incelenmeye ve tartışılmaya değer bir konudur.

Dinî meseleler, özellikleri icabı zor olduğu için bunları çözmeye çalışırken hikmetle, basiretle ve doğru bir şekilde ele almak gerekir. Bu konuları araştırmaya teşebbüs edenlerin de meselelerin içyüzünü iyi bilmesi, Allah'ın bahsettiği bir nûra (basirete) sahip olması, araştırma ve hüküm vermede âdil olması gerekir ki çalışmanın gâyesi gerçekleşsin ve Allah'ın izniyle faydalı sonuçlar elde edilsin.

Bu konuda ve birden fazla tarafı ilgilendiren her konuda, bizce öncelikle üzerinde durulması gereken husus şudur: Bu yaklaşmanın

başarıya ulaşmasının en önemli şartlarından biri, konuyla ilgili iki veya daha fazla tarafın karşılıklı anlayış içerisinde olmalarıdır. Buna, Ehl-i Sünnet ile Şia'yı yaklaştırma meselesinden bir örnek verelim:

Mısır'da, Ehl-i Sünnet ile Şia'yı birbirine yaklaştırma fikrini yaymak için Şii bir devletin bütçesiyle bir merkez açıldığı görülmektedir. Bu cömert Şii devleti; böyle bir merkezi Tahran, Kum, Necef, Cebel-i Âmil ve bunun gibi, Şia mezhebinin propağanda ve yayılma merkezlerinde kurma cömertliğini göstereceğine; kendisine ve kendi mezheb mensuplarına bu konuda cimri davranıp bu ikramı bize göstermiş, bu resmî cömertliği bize tahsis etmiştir.¹

Son yıllarda bu Şii propağanda merkezleri karşılıklı anlayış ve yakınlaşma fikrini yıkan, tüyler ürpertici kitaplar neşretmişlerdir. Bu tip kitaplardan biri de "ez-Zehrâ" adlı üç ciltlik bir eserdir. Eseri Necef ulemâsı neşretmiştir ve bu eserde müminlerin emîri Ömer b. el-Hattâb'ın, erkek suyundan(!) başka şifâsı olmayan bir hastalığa mübtelâ olduğunu söylemişlerdir. Cezâyir âlimleri başkanı üstaz el-Beşir el-İbrahîmî Irak'ı ilk defa ziyaret ettiğinde bu ifâdeleri görmüştür. Mezheb taassubuyla bu gibi iftiralara başvuran bu kirli ruhlar, biz Ehl-i Sünnet'ten daha çok bu yakınlaşma çağrısının muhâtabıdır. Bizimle onlar arasındaki temel ayrılık noktası; onların Ehl-i beyt'e bizden daha çok bağlı oldukları ve İslâm dininin kendilerinin omuzlarında yükseldiği Sahâbe hakkında, müminlerin emiri Ömer b. el-Hattab için bu derece iğrenç sözleri söyleyerek kadar kin ve nefret beslemelerini gizlemeleri -bilakis bunu açıkça söylemektedirler- iddiasına dayandığına göre; önce onların İslâm'ın ilk önderlerine karşı besledikleri kin ve nefreti azaltmaları ve Ehl-i beyt'e karşı hürmet ve saygıda aslâ kusur etmeyen, onlara karşı şerefli bir tavır takınan Ehl-i Sünnet'e teşekkür etmeleri bir hakşinashk gereğidir. Ehl-i Sünnet'in Ehl-i beyt'e karşı tek kusuru(!) ise, bizim onları ilahlar edinip Allah'la beraber onlara tapmamamızdır. Bizimle onların yakınlaşması istenen bu konuyla ilgili olarak, onların Ehl-i beyt'e taptıkları ise, hâlihazırdaki durumlarında açıkça görülmektedir.

1 Onlar bu tercihlerini çeşitli asırlarda tekrarlamışlar ve bu gibi amaçlarla gönderdikleri propağandacıların çalışmaları sonunda Irak; Şiiilerin azınlıkta olduğu Sünnî bir ülkeden Sünnîlerin azınlıkta olduğu Şii bir ülke hâline dönüşmüştür. Onların bu propağandacılarından biri Celaluddin es-Suyûti zamanında İran'dan Mısır'a gelmiş ve es-Suyûti buna el-Havî lî'l-Fetâvâ (Müniriyye baskısı, I. 330) adlı eserinde işaret etmiş ve bu propağandacıdan dolayı "Miftâhul-Cenne fi'l-i'tisâmî bi's-Sunne (Cennet'in anahtarı Sünnet'e sarılmaktır)" adlı bir eser telif etmiştir.

Yaklaşmaları ve anlaşmaları istenen iki tarafın bir noktada anlaşmaları şarttır. Anlaşma ise, zıt kutupların bir araya gelmeleriyle ve anlaşma çağrısı ve bunu gerçekleştirme gayreti-şu anda olduğu gibitek taraflı olmadığı takdirde mümkündür.

Şia mezhebinin başkentleri ile, Şiilik propagandası yapma ve kendi dışındakilere saldırma konusunda son derece faal olan propaganda merkezleri dururken bir Ehl-i Sünnet ülkesi olan Mısır'da bir tek merkez kurarak bu yakınlaşmanın sağlanmaya çalışılmasına dair söylediklerimiz; bu yakınlaşma ile ilgili bir dersin, karşılığı ve benzeri Şii okullarında okutulmadan Ezher'in ders programlarına konması hakkında da aynen geçerlidir. Yok eğer-şu anda olduğu gibi-bu iş, ilgili iki veya daha fazla taraftan sadece birisine münhasır kalırsa bundan başarı beklemek boşunadır. Tabii bir de buna karşı hiç te hoş olmayan bir reaksiyon doğmazsa!

En ahmakça tanışma yollarından biri ise esası bırakıp işe teferruatı başlamaktır (!)

İSLAM HUKUKU (FIKİH)

İslâm hukuku, Ehl-i Sünnet ve Şia nezdinde, iki tarafın ortaklaşa kabul ettiği esaslara dayanmamaktadır. Ehl-i Sünnet'in dört imamının fıkıh alanında dayandıkları esaslar, Şia'nın fıkıh alanında kabul ettiği esaslardan farklıdır. Her iki taraf teferruatla uğraşmadan önce bu esaslar üzerinde anlaşmadıkça; her iki taraf ilmi ve dinî müesseselerinde bu konuda karşılıklı bir anlayış içerisinde olmadıkça, esasları bırakıp teferruatla vakit geçirmenin hiçbir yararı olmaz. Esaslar (usûl) derken fıkıh usûlü (İslâm hukuk metodolojisi) ni değil, her iki tarafın kabul ettiği dinin birinci derecedeki kaynaklarda mevcut temel esaslarını kast ediyoruz.

TAKIYYE MESELESİ

Samimi ve dürüst bir şekilde karşılıklı anlaşmamızın ilk engeli "Takiyye" adımı verdikleri inançlarıdır. Çünkü bu dinî bir inanç olup onların bize karşı içlerindeki gizleyip bunun aksini izhar ederek (iki yüzlü davranmalarını) onlara mübah kılmaktadır. Bu yüzden anlaşmak istemedikleri, buna razı olmadıkları ve bunun için çalışmadıkları halde anlaşmak ve yakınlaşmak istiyor görünerek bizim saf kalblerimizi aldatabilirler. Çünkü onlar bunu sadece karşı taraftan beklerler ve kendileri inançlarından kıl payı ayrılmazlar. Şayet takiyye ocakları-

nın temsilcileri bizleri, anlaşmaya doğru birkaç adım attıklarına iknâ etmiş olsalar dahi avâmı ve havâssı ile bütün Şia bu komedinin oyuncularından ayrı duracak ve onların kendileri adına konuşmalarını kabul etmeyeceklerdir.

KUR'AN-I KERİM'E DİL UZATMALARI

Hattâ birleşmeye doğru yapılacak olan yakınlaşma çalışmalarında onlarla bizim aramızda ortak kaynak olması gereken Kur'an bile (aramızdaki ihtilaf konuları arasındadır.) ! Çünkü onların inanç esasları temelde âyetlerin tevili ve onları Sahâbenin Hz. Peygamber'den (s.a.v.) öğrenip anladığı; kezâ İslam'ın imamlarının, Kur'an'ın inişine şahid olan nesilden öğrendikleri mânâlardan farklı şekilde yorumlama esasına dayanır. Hatta bunun da ötesinde, Necf âlimlerinin önde gelenlerinden Hacı Mirza Hüseyin b. Muhammed et-Takiyy en-Nûri et-Tabersî H. 1292 yılında, Hz. Ali'ye ait olduğu söylenen kabrin başında "Faslu'l-Hitâb fi İsbâti Tahrifi Kitabi Rabbi'l-Erbâb (Rablerin Rabbi'nin Kitabının tahrif edildiğini ispat konusunda kesin söz)" adlı bir eser telif etmiştir. Şia bu âlime öylesine saygı duyar ve severdi ki, H. 1320 yılında öldüğünde onu Necf'te en mukaddes saydıkları el-Meşhed el-Murtazavî binasında Sultan Nâsır Li-dinillah'ın kızı Bânû el-Uzmâ'nın odasına defnetmişlerdir. Bu oda, el-Meşhed el-Murtazavî'ye kible kapısından giden holün sağında kible cihetinde yer alan hücredir. İşte bu kitapta o, çeşitli asırlarda yaşamış olan Şia âlim ve müctehidlerinden; Kur'an-ı Kerim'de bazı ilâveler ve eksiltmeler yapıldığına dair yüzlerce nakil ve rivâyet toplamıştır. et-Tabersî'nin bu kitabı H. 1293 yılında İran'da basılmış ve basıldığında etrafında gürültüler kopmuştu. Çünkü onlar Kur'an'ın sağlamlık ve güvenilirliği konusundaki şüphelerinin, önde gelen belli kişilere münhasır kalmasını ve yüzlerce müteber kitapları içerisinde dağınık olarak kalmasını istiyorlar; bu inançlarını ortaya koyan delillerin bir kitapta toplanıp binlerce nüsha basılarak, hasımlarının eline geçmesini ve aleyhlerinde, herkesin gözü önünde duran apaçık bir delil olmasını istemiyorlardı. Şia'nın söz sahibi ileri gelenleri bu düşüncelerini açıklayınca, kitabın yazarı bu konuda onlara karşı çıkmış ve "Raddu ba'di's-şubuhât ân fasli'l-hitâb fi isbâti tahrifi kitabi Rabbi'l-Erbab ("Rablerin Rabbi'nin Kitabının tahrif edildiğini isbat konusunda kesin söz" kitabıyla ilgili bazı şüphelere cevap)" adlı bir eser daha yazmıştır. Müellif bu kitabı ömrünün son yıllarında ölümünden iki yıl kadar önce yazmış ve Kur'an'ın tahrif edilmiş olduğunu isbat için sarfetmiş olduğu bu gayretlere karşılık olarak Şiiler onu

Necef'teki el-Meşhedî'l-Alevî binasındaki bu (kendilerince) mukaddes mekâna defnetmişlerdir.

Bu Necef'li âlimin Kur'an'da noksanlık olduğuna dair ileri sürdüğü delillerden birisi, eserinin 180. sayfasında Şia'nın "Velâyet sûresi" adını verdiği sûreyi zikretmesidir. Bu sûrede Hz. Ali'nin velâyeti zikredilmekte (ve şöyle denilmektedir): "Ey sizleri dosdoğru yola iletmesi için gönderdiğimiz peygambere ve veliye iman edenler... ilâh". Mısır Adalet Bakanlığı'nın önde gelen uzmanlarından ve Şeyh Muhammed Abduh'un en yakın telebelerinden, emin ve güvenilir bir zat olan Muhammed Ali Suûdi, müsteşrik Brayn'da bulunan elyazması bir İran mushafında bu sûreyi görmüş ve arapça satırları üzerinde farsça tercümesi bulunan bu sûreyi fotoğrafla² nakletmiştir. Bu sureyi et-Tabersi "Faslu'l-Hitâb" adlı eserinde zikrettiği gibi; Muhsin Fâni el-Keşmirî'nin "Debistan-ı Mezâhib" adlı farsça eserinde de bu sûre mevcuttur. Büyük müsteşrik Nöldeke de "Târihu'l-Masâhif (Mushafların tarihi)" adlı eserinde (II/102'de), Allah'a isnad edilen bu uydurma sûreyi İran'da birçok defa basılmış olan bu kitaptan nakletmiş; keza Fransa'da neşredilen Journal Asiatique (Asya araştırmaları dergisi) de, yıl: 1842, s. 431-439'da bu sureyi neşretmiştir.

Bu Necef'li âlim, "velâyet sûresi"ni Kur'an'ın tahrif edilmiş olduğunun bir delili olarak ileri sürdüğü gibi; müslümanlar nezdinde Sahih-i Buhari'nin sahip olduğu itibar derecesinde kıymet verdikleri el-Kâfi adlı eserin (İran, 1278 basımı) 289. sayfasından yaptığı şu nakli de delil olarak ileri sürmektedir:

"Ashâbımızdan birçok kimse Sehl b. Ziyad'dan, o da Muhammed b. Süleyman'dan o da bir arkadaşından, o da Ebu'l-Hasen (a.s.) den (yani ikinci Ebu'l-Hasen, Ali b. Musâ er-Rızâ (V. 206 h.) şöyle rivâyet etmişlerdir: "Ona "Şana camm fedâ olsun. Bizler Kur'an'dan öyle âyetler işitiyoruz ki bizdekiler işittiklerimiz gibi değil ve sizden bize ulaştığı gibi de okuyamıyoruz. Bundan dolayı günah işlemiş olur muyuz?" dedim; "Hayır, nasıl öğrendiyseniz öyle okuyun, zira size onu öğreten biri gelecektir." cevabını verdi.

Bunun, Şia'nın, imamları Ali b. Musa er-Rızâ'ya iftirâ ettikleri düzme bir rivayet olduğunda hiç şüphe yoktur. Fakat bu, onlara göre insanların Kur'an'ı, Osman mushafından öğrendikleri şekilde okumasının günah olup olmadığına dair bir fetvâ anlamına gelmekte ve daha sonra Şia'nın ileri gelenlerinin var olduğunu veya Ehl-i Bey'ten

2 Aslında bu şekildedir fakat meşhur olan "telgrafla"dr. (Musahhih).

olan imamlar nezdinde mevcut olduğunu ileri sürdükleri Osman mushafına aykırı şeyleri birbirine öğretecekleri anlamını taşımaktadır. Nitekim Hüseyin b. Muhammed Takıyy en-Nûrî et-Tabersi "Faslu'l-Hitâb fi Tahrifi Kitâbi Rabbi'l-Erbâb" adlı eserini de, takıyye³ inançları gereği ortaya çıkarmayıp kendi aralarında gizledikleri bu asılsız Kur'an ile, Hz. Osman mushafında yazılmış olan, bilinen ve her yerde yaygın olan Kur'an'ı karşılaştırmak için yazmıştır. Her ne kadar Şia, takıyye inancı gereği en-Nûrî et-Tabersi'nin bu kitabını kabul etmediklerini söylese de; kitab onların Kur'an'ın tahrif edildiğine kesin olarak inandıklarını isbat eden ve onların muteber kitaplarında yer alan, kendi âlimlerine ait yüzlerce rivâyeti ihtivâ etmektedir. Fakat onlar Kur'an hakkındaki bu inançları etrafında gürültü koparılmasını arzu etmemektedirler. Bu durumda onlara göre; biri genel ve herkesçe bilinen, diğeri ise "velâyet sûresi"ni de ihtivâ eden özel ve gizli olmak üzere iki Kur'an bulunmaktadır. Bu suretle onlar inanmaları Ali b. Musa er-Rıza'ya iftira ederek isnad ettikleri "Nasıl öğrendiyse öyle okuyun, zirâ size onu öğreten biri gelecektir." sözünü uygulamış olmaktadır.

Şia'nın iddialarından biri de; İnşirah sûresinden "وجعلنا علياً" "Ali'yi de sana damat kıldık" diye bir âyetin çıkarıldığıdır. Onlar bu sûrenin Mekke'de inen sûrelerden olduğunu; Hz. Ali'nin ise Mekke'de iken Peygamberimizin dâmâdı olmadığını bildikleri halde, utanmadan bu iddâda bulunmaktadırlar. Halbuki Mekke'de Peygamberimizin tek dâmâdı el-Âs b. er-Rabî el-Emevî idi. Hz. Ali Hz. Fâtıma'nın üzerine Ebû Cehl'in kızıyla evlenmek istediğinde Hz. Fâtıma durumu babasına şikâyet etmiş, Rasûlullah (s.a.v.) da Mescid-i Nebevî'nin minberinde el-Âs b. er-Rabî'i övmüştü. Hz. Ali, Hz. Peygamberin bir kızını alarak ona damat olduysa; Allah Hz. Osman'ı da, onun iki kızını almasıyla ona dâmâat yapmıştır. Hatta Hz. Osman'ın ikinci hanımı vefat edince Rasûlullah ona "Eğer (üçüncü) bir kızım daha olsaydı seni onunla da evlendirirdik." demiştir.

Onların âlimlerinden Ebû Mansur Ahmed b. Ali b. Ebî Talib et-Tabersi (H. 588'de ölen İbn Şehr Âşub'un hocalarından biridir) de "el-

3 "Takıyy" ismi onlar arasındaki yaygın isimlerdendir. "Faslu'l-Hitab fi İsbâti tahrifi Kitabi Rabbi'l-erbâb" adlı eserin müellifi en-Nûrî et-Tabersi'nin babası da Takıyy adını alanlardandır. Onlar bu ismi "takvâ" kelimesinden değil "takıyye" kelimesinden almaktadırlar. Bu sebeple doğduğunda çocuğuna "Takıyy" adını veren baba, çocuğun "takıyye" ve müslümanlara karşı esas inancını gizleyip, onların inandıklarına inanıyor görünme konusunda son derece başarılı olmasını unarak ona bu ismi vermektedir.

ihticâc âlâ ehli'l-Lecâc -inatçılara karşı deliller)" adlı eserinde Hz. Ali'nin zındıklardan birine -ismini zikretmedi- "Senin bana gâlip gelmen ise (Şayet yetim kızlarla evlendiğiniz takdirde onlar hakkında adâleti yerine getiremeyeceğinizden korkarsanız, size helâl olan (başka) kadınlardan (ikişer, üçer, dörder) alın) (en-Nisâ, 4) âyetini bilmediğini gösterir. Yetim kızlara adaletli davranmak başka kadınlarla evlenmeye benzer; bütün kadınlar da yetim değildir." dediğini nakletmiş ve şunları ilâve etmiştir:

"Daha önce de belirttiğim gibi bu, münafıkların⁴ Kur'an'dan çıkardıkları şeylerdendir; onlar yetim kızlardan bahsedilen kısım ile kadınlarla evlenmeden bahseden kısım arasında Kur'an'ın üçte birinden fazla tutan hitâb ve kıssaları ihtiva eden ayetleri Kur'an'dan çıkarmışlardır."

HATTÂ Hz. ALİ'YE İFTİRÂLARI

İşte bu söyledikleri onların Hz. Ali'ye iftirâlarından biridir. Bunun iftira olduğunun delili de, müslümanların halifesi olduğu süre içerisinde, belirtilen yerden çıkarılmış olan Kur'an'ın üçte biri tutarındaki âyetleri ortaya çıkarmaması, müslümanlara bu âyetleri yazıp bunlarla hidayeti bulmalarını ve bu ayetlerin hükümleriyle amel etmelerini emretmemiş olmasıdır.

MİSYONERLERİN SEVİNCİ

"Faslu'l-Hitâb fi İsbâti tarîfi Kitâbi Rabbi'l-erbâb" adlı eser, seksen küsur sene önce ortaya çıkıp İran, Necef ve diğer ülkelerdeki Şii ve Şii olmayan çevrelerde yayılınca-ki Kitap Allah'a ve peygamberine yapılan bu ve benzeri onlarca ve yüzlerce iftira ile doludur -İslâm düşmanı misyonerler buna çok sevinmişler ve kitabı kendi dillerine tercüme

4 Ebû Mansur et-Tabersi münafıklarla Rasûlullahın ashâbını kasdetmektedir. O Ashâb ki Kur'an'ı toplamış ve Hz. Ali b. Ebi Talib bile halifeliği süresince, Hz. Osman'ın yazdırttığı Kur'an ile amel etmiştir. "el-İhticâc âlâ ehli'l-Lecâc" adlı eserde yer alan Hz. Ali'nin ağzından uydurulmuş bu söz gerçekten onun ağzından çıkmış olsaydı onda Kur'an'ın kaybolmuş olan üçte birinden fazlası bulunduğu halde onu ortaya çıkarmaması, onunla amel etmemesi, en azından hilafeti süresince insanların onu birbirine nakletmesini, böyle yapmasına hiçbir engel de bulunmadığı halde emretmemesi İslâm'a bir ihanet sayılırdı. Buna rağmen, Kur'an'ın bu kadar kısmını, nifaka(!) razı olup, onu tercih ederek gizlemesi; şayet bu hezeyanları onun söylediği doğrusa, o takdirde sen "el-ihcâc âlâ ehli'l-Lecâc" kitabının yazarının bu kitabıyla, Hz. Peygamberin ashâbına sövüp, onları münafıklıkla suçlamadan önce, bizzat Hz. Ali'ye sövmüş ve onu hâinlik ve küfürle suçlamış olduğunu anlarsın.

etmişlerdir. Muhammed Mehdî el-İsfahânî el-Kâzımî bunu "Ravdâtu'l-Cennât" adlı kitaplarına zeyl (ek) olarak yazdığı "Ahsenu'l-Vedîa" adlı eserinde (c. 2, s. 90'da) zikretmiştir.

Ayrıca, onların (Sahih-i) Buhari'si olan el-Kuleynî'nin "el-Kâfi" adlı eserinde de (konuyla ilgili) sarîh iki rivâyet vardır. Bunlardan birincisi eserin İran, 1278 baskısının 54. sayfasında olup, şöyledir:

"Câbir el-Cu'fi şöyle demiştir:

Ebû Cafer'i (a.s.) şöyle derken işittim: "Kim Kur'an'ın tamamını, indigi şekliyle topladığını iddia ederse yalan söylemiş olur. Kur'an'ı indirildiği gibi ancak Ali b. Ebi Tâlib ve ondan sonraki imamlar toplayıp ezberlemişlerdir."

Her Şii, onlarca bizim Sahih-i Buhari derecesinde kabul edilen bu "el-Kâfi"yi okur ve bu rivâyete inanır. Fakat biz Ehl-i Sünnet, biz şöyle deriz; "Şia bu rivâyetle Ebû Ca'fer el-Bâkır'a (r.a.) iftirâ etmişlerdir. İftira ettiklerinin delili de, efendimiz Ali'nin (r.a.) Kûfe'deki halifelîği süresince ancak, Allah'ın, onun kardeşi efendimiz Hz. Osman'a toplamayı, çeşitli ülkelere gönderip yazmayı ve şimdiye kadar ve kıyamete kadar her asırda onunla amel edilmesini emredip yaymayı nasib ettiği mushaf ile amel etmiş olmasıdır. Şayet Hz. Ali'nin elinde başka bir mushaf olsaydı -ki o zaman hâkimiyeti sınırları içerisinde hiç kimsenin kendisine karşı çıkamayacağı bir halife ve hâkim idi - kendisi onunla amel eder, müslümanlara bu mushafın her yere ulaştırılmasını ve onunla amel edilmesini emrederdi. Şayet elinde başka bir Kur'an olmuş olsa da onu müslümanlardan gizlemiş olsaydı, o zaman Allah'a, peygamberine ve İslâm dinine ihanet etmiş olurdu.

Bu günahkar sözleri İmam Ebû Ca'fer Muhammed el-Bâkır'dan işittiğini iddia eden Câbir el-Cu'fi onlara göre güvenilir biri olsa da, müslümanların imamları (olan âlimler) ce yalancı olarak tanımlanmaktadır: Ebû Yahyâ el-Himmânî Ebû Hanife'yi şöyle derken işittiğini söylemiştir: "Gördüğüm insanlar içerisinde Atâ'dan daha faziletlisini, Câbir el-Cu'fi'den de daha yalancısını görmedim."⁵

El-Kâfi'deki, Ebû Ca'fer'den rivâyet edilen bu birinci rivâyetten daha uydurma olanı, onun oğlu Ca'fer es-Sâdık'a iftira edilen ikinci rivâyettir; bu da (Sahih-i) Buhari'si olan el-Kâfi adlı eserin İran, 1278 baskısı, s. 57'de yer almaktadır ve şöyledir

⁵ Bkz. Mecelletu'l-Ezher'deki (yıl, 1372, s. 307) makâlemiz.

“Ebu Busayr şöyle demiştir: Ebû Abdillâh'ın yanına girdim (.) Ebû Abdillâh (yani Ca'fer es-Sâdık): “Bizde Fatîma'nın (a.s.) mushafı var” dedi.

— Fatîma'nın mushafı da nedir? dedim.

— Bir mushaf ki sizin şu mushafınız gibi üç mushaf eder. Allah'a andolsun ki bu mushafta, şu sizin mushafınızdan tek bir harf bile yoktur!” dedi.

Bunlar, Şia'nın Ehl-i beyt imamlarına iftira ettikleri eski rivâyetlerdir. Muhammed b. Ya'kûb el-Kuleyni er-Râzî bu rivâyetleri bin küsür sene önce “el-Kâfi” adlı eserde kaydetmiştir. Bu rivâyetler ondan da öncedir, çünkü o bunları Şia binâsının mühendisleri ve yalancıların önderleri olan seleflerinden rivâyet etmiştir.

İspanya arap ve İslâm hakimiyetinde bulunduğu günlerde İmam Ebû Muhammed b. Hazm, (ülkenin) papazlarıyla, onların kitaplarındaki nasslarla ilgili münakaşalara girişiyor ve kitaplarının tahrif edildiğine, hatta asıllarının kaybolmuş olduğuna dair aleyhlerindeki delilleri ortaya seriyordu. O papazlar da İbn Hazm'a karşı, Şia'nın aynı şekilde Kur'an'ın da tahrif edilmiş olduğunu kabul ettiklerini ileri sürüyorlardı. İbn Hazm ise buna şu cevabı vermişti: “Şia'nın iddiası ne Kur'an'ın ne de müslümanların aleyhinde bir delil teşkil edemez, çünkü Şia Müslümanlardan değildir.”⁶

İDÂRECİLER HAKKINDAKİ GÖRÜŞLERİ

İslâmî hükümetlerimizin dikkatlerini çekmek istediğimiz tehlikeli gerçek şudur: Ca'feriyye de denilen Oniki İmamcı İmamiye Şia'sı mezhebinin temeli, Hz. Peygamberin vefâtından şu âna kadar (gelmiş geçmiş) bütün İslâmî idâreleri –Ali b. Ebi Talib'in hüküm sürdüğü yıllar hariç– gayr-ı şer'î idâreler olarak kabul etme esasına dayanır. Yine onlar bu yüzden hiçbir şii'nin bu hükümetlere kalpten ve samimi olarak bağlanıp boyun eğmesinin câiz olmadığını, aksine onlara karşı düşmanlık besleyip, bu düşmanlığını gizlemesi gerektiğini, çünkü geçmişte kurulmuş, şu anda mevcut olan ve ileride kurulacak olan bütün idarelerin gâsıp idareler olduğunu söylerler. Şia dinine ve onların gerçek inançlarına göre meşrû idareciler –ister fiilen idareyi ele almış olsunlar, ister olmasınlar– ancak oniki imamdır. Onların dışında, Ebubekir ve Ömer'den şu ana kadar müslümanların işlerini idare etmeyi üstlenen

6 Bkz. İbn Hazm, el-Fasl fi'l-Milel ve'n-Nihal, (Kâhire, I. baskı); II. 78; IV, 182.

bütün idareciler ne kadar İslâm'a hizmet etmiş olsalar ve her ne kadar İslâm'ı yayma, Allah'ın dinini yeryüzünde hâkim kılma ve İslâm dünyasının yayıldığı alanı genişletme uğrunda güçlüklerle göğüs germiş olsalar da yine de kıyamete kadar müstebidler ve gâsıplar olarak kalacaklardır.

HZ. EBUBEKİR VE ÖMER'E KİMLERİ

Bu kinlerden dolayı Şia, Ebûbekir, Ömer ve Osman ile Hz. Ali dışında idareye geçen herkese lânet okur. Onlar İmam Ebû'l-Hasen Ali b. Muhammed b. Ali b. Musa'nın, kendisinin taraftarlarının Ebûbekir ve Ömer'e "Cibt (put)" ve "Tağut (şeytan, bâtıl)" adlarını vermelerini uygun gördüğünü söyleyerek ona iftira etmişlerdir.

Onların en büyük ve en mükemmel "Cerh ve Ta'dil" kitaplarından "Tenkîhu'l-Makâl fi Ahvâli'r-Ricâl"⁷ adlı eserin müellifi Ca'feriyye'nin şeyhi, ikinci allâme, Âyetullah el-Mâmkânî bu eserinde; (es-Serâir) adlı eserin sonunda büyük muhakkık, Şeyh Muhammed b. İdris'ten; o da "Mesâilu'r-Ricâl ve mukâtebâtuhum ilâ mevlânâ Ebu'l-Hasan Ali b. Muhammed b. Ali b. Mûsâ (a.s.)" adlı eserden, Muhammed b. Ali b. İsa'ya sorulan sorular cümlesinden olmak üzere şu rivâyeti nakletmiştir:

"Ona mektupla bir kimsenin nâsıb (yani Ehl-i Beyt'e düşmanlık besleyen biri) olup olmadığını anlamak için onun Cibt ve Tağut'u (Yani Hz. Peygamberin iki arkadaşı ve veziri Ebubekir ile Ömer'i Hz. Ali'den) öne geçirmesi ve onların imamlığına inanıp kabul etmesinden başka bir şeye gerek var mı? diye sordum. Şöyle cevap vermeyi tercih etti: "Kim bu görüşte ise o nâsıb'dır." Yani, bir insanın Ehl-i beyt'e düşman kabul edilebilmesi için, onun Ebubekir es-Siddık ve Ömer el-Fârûk'u (Hz. Ali'den) öne geçirmesi ve onların imam (halife) liğinin hak olduğuna inanması yeterlidir!

Şia; cibt ve tâğut tâbirlerini "Kureyş'in iki putu" duâsı dedikleri duâlarında da kullanmaktadırlar. Cibt ve tâğut ile de Ebubekir ile Ömer'i kasetmektedirler. Bu duâ onların "Miftâhu'l-Cinân" adlı eserlerinin 114. sayfasında yer almaktadır ve bu kitap İslâm ülkelerindeki "Delâilu'l-Hayrât" adlı eser menzilesindedir. Dua şudur:

"اللهم صلّ على محمد وعلى آل محمد والعن صنمى قریش جبتيهما
وطاغوتيهما ابتيهما... الخ"

7 Necef, el-Matbaatu'l-Murtazaviyye, H. 1352; I. 207.

(Allahım Muhammed'e ve âilesine salât eyle. Kureys'in iki putuna, iki tağutuna ve iki kızına da lânet et ilah.) "(Kureys'in) iki kızı" ile de müminlerin anası "Âişe" ile "Hafsa"yı kasederler. Allah onların hepsinden razı olsun.

HZ. ÖMER'İN KATİLİNE SAYGI

İran'daki mecûsi ateşini söndüren ve buralardaki mecûsi ahâlinin İslâm'a girmesine sebep olan efendimiz Ömer b. el-Hattab hakkındaki kinleri; onu öldüren mecûsi Ebû Lu'lu'eye "Ebû Sucâ'u'd-dîn (Dinin kahramanının babası)" adını verecek dereceye varmıştır.

Onların adamlarından Ali b. Muzâhir, Şia'nın şeyh ve önderlerinden Ahmed b. İshak el-Kummî el-Ahvas'dan; Ömer b. el-Hattab'ın öldürüldüğü günün en büyük bayram günü, (muhaliflere karşı) övünme; şeref, büyük temizlik, bereket ve teselli günü olduğunu rivâyet etmiştir.

İÇLERİNDEKİ HAKİMİYETLE İLGİLİ UKDE !!

Ebubekir, Ömer, Salahaddin el-Eyyûbi ve İslam için ülkeler fet-heden ve onları Allah'ın dinine sokan, içinde yaşadığımız şu güne kadar buraları İslâm adına yönetenler, Şia'nın Allah'ın huzuruna çıkacakları (Şia) inancına göre, onların hepsi mütegalibe (zorba) ve zâlim idarecilerdir ve cehennemliklerdir. Çünkü onların yönetimleri meşrû değildir. Onlar, Şia'nın kendilerine bağlanmasına, sadâkatla itaat etmesine ancak; takıyye inancının müsaade ettiği nisbette onlardan birşeyler koparabilme arzusu ve onlara düşmanlık beslediği halde dost görünmeyi istemesi nisbetinde müstahak (lâyık) tırlar. Onların temel inançlarından birine göre şu anda hayatta olan ve ortaya çıkmasını yani onunla birlikte yapacakları devrimi bekledikleri el-Mehdi'yi (onların onikinci imamıdır) kitaplarında zikrettikleri zaman, lakabının veya künyesinin yanına "عج" harflerini yazarlar. Bu iki harf "عجل الله فرجه" (Allah onun gelişini çabuklaştırsın)" cümlesinin kısaltılmış şeklidir. Bu Mehdi, binyüz seneyi aşan uzun uykusundan uyanıp kalktığı anda Allah onun ve ecdâdının hatırı için, gerek eskiden yaşamış olan gerek Mehdi'nin geleceği asırda hüküm sürmekte olan müslüman idarecileri -hepsinin başında Cibet ve Tağut (yani) Ebubekir ve Ömer ile onlardan sonra gelenler olmak üzere-diriltecek ve Mehdi, idareyi kendisinden ve kendisinin ataları olan onbir imamdaki gasben aldıkları için onları muhakeme edecektir. Çünkü İslâm'da hüküm ve idare hakkı,

Hız. Peygamberin (s.a.v.) vefatından Kıyamet'e kadar Allah tarafından sadece onlara verilmiştir; onlardan başka kimsenin idareye geçmeye hakkı yoktur. Bu gâsıp tağutların muhakemesi sona erdikten sonra, onlara kısas uygular ve beşer yüzer ,beşer yüzer onların öldürülüp idam edilmelerini emreder ve bu suretle İslâm'ın başlangıcından itibaren her asırdaki idarecilerden toplam üçbin kişiyi öldürünceye kadar devam eder. Bu, kıyametteki son dirilişten önce dünyada vukû bulur. Bunu müteâkiben ölen ölüp, idam edilen edildikten sonra mahşer için asıl büyük diriliş vukû bulur, sonra ya Cennet'e ya Cehennem'e! Cennet Ehl-i Beyt ve onlar hakkında bu şekilde inananlar için, Cehennem de şii olmayan herkes içindir! Şia bu diriliş, muhakeme ve kısas'a "Ric'at" der, ve bu hiçbir Şii'nin şüphe etmediği Şia'nın temel inançlarından. Ben bazı temiz kalpli insanların, Şia'nın son asırlarda bu inançtan vazgeçtiğini ileri sürdüklerini gördüm. Bu büyük bir hatadır ve gerçeklere aykındır.

ŞİİLİKTEN KOMÜNİSTLİĞE

Şiiler Safevi devletinden bu güne kadar bu inançlarına, eskiden olduğundan daha sıkı bağlılardır. Bugün ise onlar, ya bütün bunlara inanmaktadırlar, ya da çağdaş bir öğrenim görmüş olup gördükleri bu eğitim sebebiyle bu hurafeleri terkedip komünizm'e yönelmişlerdir. Gerek Irak'taki komünizm gerek İran'daki "Tudeh" partisi; Şii'liğin hurafelerini açıkça görerek, Şiiliği bırakıp komünist olan şiiilerden oluşmuştur. Şiiilerde orta yolu tutan bir parti yoktur; ancak mezhebci, diplomatik, partici ya da şahsi menfaatlerini gözeterek "takiyye" yapan ve dışarıya karşı göründüklerinin aksi inancı taşıyan kimseler vardır. "Ric'at" inancını onların muteber kitaplarından öğrenmen için sana Şia'nın şeyhi ve onlarca eş-Şeyhu'l-Mufid adıyla tanınan Ebu Abdillah Muhammed b. en-Nu'man'ın "el-İrşâd fi Tarihi Huceci'llâhi alâ'l-İbâd" adlı eserinde (İran'da basılmış tarihsiz fakat Muhammed Ali Muhammed Hasen el-Külbâbtâki hattıyla basılmış eski bir taşbasması nüsha, s. 398-402'de) söylediklerini nakledeyim:

"el-Fadl b. Şâzân, Muhammed b. Ali el-Kûfi'den o da Vehb b. Hafs'dan o da Ebû Busayr'dan şöyle rivâyet etmiştir: Ebû Abdillah (yani Ca'fer es-Sâdık) dedi ki: (Onbir asır önce doğduğu halde hâlâ ölmediğini ve kalkıp hüküm süreceğini iddia ettikleri onikinci imamları) el-Kâim, 23. gece ismiyle çağrılır; Aşure günü de kalkar. Muharrem'in onuncu günü onu rükün ile makâm arasında dikilmiş görür gibiyim, Cebrail onun sağında durmuş şöyle sesleniyor: "Allah için biât!" Bunun

üzerine Şia yeryüzünün her yerinden ona geliyorlar. Biat etsinler diye yeryüzü onlar için dürülüp bükülür. Gelen rivâyetlere göre o Mekke'den Kufe'ye gelir ve Necef'imizde konaklar; sonra buradan askerlerini diğer şehirlere gönderir. el-Haccâl Sa'lebe'den, o da Ebubekr el-Hadramî'den Ebû Ca'fer'in (yani Muhammed el-Bâkır'ın) (a.s.) şöyle dediğini rivâyet etmiştir; "el-Kâim'i (a.s.) Kûfe Necef'inde görür gibiyim. O Mekke'den buraya beşbin meleklerle yürümüş ve (şu anda) Cebrail sağında, Mikâil solunda, müminler önünde! O ise askerlerini (diğer) ülkelere gönderiyor."

Yine Abdulkerim el-Cu'fi şöyle rivâyet etmiştir: Ebû Abdullah (yani Cafer es-Sâdık)a; el-Kâim (a.s.) ne kadar hüküm sürecek?" dedim; "Yedi yıl! O zaman günler o kadar uzundur ki, onun bir yılı sizin on yılınız kadar olur. Böylece o sizin yıllarınızla yetmiş yıl hüküm sürmüş olur." dedi. Ebû Busayr ona; "Sana kurban olayım, Allah seneleri nasıl uzatır?" diye sordu. O da şu cevabı verdi: "Allah felek'e, beklemesini ve yavaş hareket etmesini emreder, böylece günler ve yıllar uzar. Onun kalkma zamanı gelince Cemâziyelâhir ayında ve Receb'in (ilk) on gününde insanların benzerini görmedikleri bir yağmur yağar. Bunun üzerine Allah müminlerin etlerini ve vücutlarını (bitkinin bitmesi gibi) bitirir. San ki onların (kalkıp) saçlarındaki toprakları silkeleyerek gelişlerini görür gibiyim".

Abdullah b. el-Muğira şöyle rivâyet etmiştir: Ebû Abdillâh (yani Ca'fer es-Sâdık) (a.s.) şöyle dedi: "Âli Muhammed'den el-Kâim, zuhur ettiğinde Kureyş'ten beşyüz kişiyi (kabirlerinden) kaldırır ve boyunlarını vurur. Sonra bir beşyüz kişiyi daha kaldırır, onların boyunlarını da vurur. Sonra yine bir beşyüz kişiyi kaldırır ve boyunlarını vurur; bunu altı defa tekrarlar." Ben ona: "Onların sayıları bu kadar olur mu?" diye sordum. (Onun buna şaşmasının sebebi, Hulefa-i Raşidin, Emeviler, Abbasiler ve Ca'fer es-Sâdık'a kadar olan müslümanların idarecilerinin sayılarının bu miktarın onda birine bile ulaşmamasıdır) Ca'fer es-Sâdık: "Evet olur; hem onlardan hem de onların mevâlisinden⁸ (toplam olarak üçbin kişi öldürülür.)" dedi. Başka bir rivâyette ise: "Bizim devletimiz devletlerin sonuncusudur. Bizim gidişatımızı gördüklerinde "Biz hükümran olsaydık, biz de onların gidişatına benzer bir yol izlerdik" dememeleri için Ehl-i Beyt bütün devletlerini bizden önce kurup hüküm sürdüler. "demiştir. Câbir el-Cu'fi de Ebû Abdillâh (Ca'fer es-Sâdık) tan onun şöyle dediğini rivâyet etmiştir: "Âli Mu-

8 Mevali "Mevlâ"nın çoğuludur. Mevlâ ise, köle, köleyi azad eden, seven, arkadaş, komşu, ortak, akraba, tâbi olan mânâlarına gelir. (Mütercim).

hammed'den Kâim geldiğinde, içerisinde Kur'an'ın, indirildiği şekliyle öğretildiği çadırlar kuracaktır.⁹ O zaman Kur'an'ı ezberlemek bugünkünden daha zordur." (Yani "bugünkü" ile insanların Ca'fer b. es-Sâdik zamanında da bulunan Osman Mushafını ezberlemesini kastedmektedir. O zaman Kur'an'ın daha zor ezberlenmesi, onun Osman Mushafının tertibinden farklı olmasındandır.). Abdullah b. Aclân da Ebû Abdillah (a.s.) dan onun şöyle dediğini rivâyet etmiştir: "Ali Muhammed'in Kâim'i geldiğinde insanlara Dâvud'un hükmettiği şekilde hükmedecektir. (?!?!)" el-Fadl b. Ömer de Ebû Abdillah'tan şöyle dediğini rivâyet etmiştir: "Kûfe'den, Musâ'nın kavmine mensub yirmiyedi kişi (?!?!); Ashab-ı Kehf'den yedi kişi; ayrıca Yûşâ b. Nûn, Süleyman, Ebû Ducâne el-Ansâri, el Mikdad ve Mâlik el-Eşter, el-Kâim (a.s.) ile Kûfe'nin yukarisından çıkarlar, ve onun yanında onun yardımcıları ve idarecileri olurlar.?!"

Bu rivâyetler harfiyen ve tam bir sadakatle, onların en büyük âlimlerinden eş -Şeyh el-Mufid'in eserinden nakledilmiştir. Bu rivâyetler Ehl-i Beyt adına uydurulduğunda şek şüphe olmayan isnadlarla nakledilmiştir. Ehl-i Beyt'in başına gelen en büyük musibetlerden biri de, bu yalancılardan onların en yakın taraftarları olmasıdır.

eş-Şeyh el-Mufid'in kitabı İran'da basılmış olup, antika haline gelen nüshaları mevcut ve mahfuz bulunmaktadır.

RİC'AT İNANCI

"Ric'at" inancı ve müslümanların idarecilerinin muhâkemesi, Şia'nın temel inançlarından olduğu için onların âlimi ve "Emâli'l-Murtazâ" adlı eserin yazarı es-Seyyid el-Murtazâ da buna inanıyordu. Bu âlim şâir eş-Şerif er-Radiyy'in kardeşidir ve "Nehc'u'l -Belâğa" ya uydurma ilâvelerde bulunmada ona ortaklık etmiştir. Bu uydurma ilâveler belki de kitabın üçte birinden fazladır ve Sahabe'ye yapılan sataşmalar ve haksız hücumlar da bu ilâveler içerisinde yer almaktadır. İşte bu es-Seyyid el-Murtazâ "el-Mesâilu'n -Nâsırıyye" adlı eserinde şunları söylemektedir: "Ebûbekir ve Ömer, (Âli Muhammed'in Kâim'i dedikleri onikinci imamları) el-Mehdî zamanında bir ağaç üzerinde çarımha gerilirler ve onlar çarımha gerilmeden önce ağaç yaş iken onlar çarımha gerildikten sonra kuruyuverir."

⁹ Peki dedesi Ali b. Ebi Tâlib halife iken bunu niye yapmadı? Onun onikinci torunu Kur'an'a ve İslâm'a ondan daha mı bağlıydı?

FİKİRLERİ HİÇ DEĞİŞMEMİŞTİR !!

Şii büyükleri ve âlimleri, Rasûlullah'ın iki arkadaşı ve veziri Hz. Ebûbekir ve Hz. Ömer ile İslâm'ın diğer büyükleri, idarecileri, kumandanları, mücahidleri ve koryucuları hakkındaki bu iğrenç tutumlarını asırlar boyunca hiç değiştirmemişlerdir. Onların, bu yaklaştırma merkezini idare eden, merkezin masraflarını karşılayan devlet (propaganda) cılarını dinledik; bu konuları araştırmaya vakti olmayanlara karşı, bu inançların eskiden mevcut olduğunu ama şimdi durumun değiştiğini iddiâ ediyordu. Bu iddia yalandır ve aldatmacadır. Çünkü onların bütün ilmî müesseselerinde okutulan kitaplar, bu hususların hepsini ele alıp incelemekte ve bu inançları, mezhebin zâruri bilgilerinden ve temel unsurlarından addetmektedir. Zamanımızda Necef, İran ve Cebel-i Âmil âlimlerinin yayınladıkları kitaplar, onların eski kitaplarından daha kötüdür ve yakınlaşma ve karşılıklı anlayışın güvenliğini daha çok yıkmaktadır. Bu konuda hergün sabah akşam birleşme ve yakınlaşma davetçisi olduğunu ilân eden, onlardan birini örnek verelim. Bu davetçi eş-Şeyh Muhammed b. Muhammed Mehdi el-Hâlisî'dir. Kendisinin gerek Mısır'da gerek başka ülkelerde, yakınlaşmanın propagandasını yapan ve bu gayeyle Ehl-i Sünnet içerisinde çalışan pek çok arkadaşları vardır. İşte bu birleşme ve karşılıklı anlayış davetçisi; Ebubekir ve Ömer'i iman nimetinden dahî mahrum bırakmış ve "Şia mezhebinde şeriatın ihyâsı" adlı eserinde (c.1, s. 63-64'de) şunları söylemiştir: "Şayet Ebubekir ve Ömer'in, Kur'an'da "Allah, ağacın altında sana biat etmekte olan müminlerden razı olmuştur." (el-Feth, 18) ayetiyle Allah'ın onlardan razı olduğu belirtilen Rıdvân bey'atinde hazır bulunanlardan olduğunu söyleyecek olurlarsa, onlara şöyle cevap veririz: Şayet Allah "Allah ağacın altında sana biat edenlerden râzı olmuştur." veya "(Allah) sana biat edenlerden razı olmuştur" demiş olsaydı o zaman ayet, Allah'ın biat eden herkesten razı olduğuna delâlet ederdi. Fakat (böyle olmayıp) "Allah sana biat etmekte olan "mü'minlerden" razı olmuştur" dendiğine göre ayet Allah'ın sadece gerçek iman sahiplerinden râzı olduğuna delâlet etmektedir.?! Bunun manası, Ebubekir ve Ömer gerçekten iman etmemiştir, bu sebeple de Allah'ın rızâsı onlara şâmil değildir, demektir!! "ez-Zehrâ" adlı eserin yazarı olan Necefli'nin Ömer b. el-Hattab'ın erkek suyundan (!) başka şifası olmayan bir hastalığa mübtela olduğunu söylediğini daha önce belirtmiştik. Bu iki şii âlim bizim çağdaşımızdır ve İslâm'ın ve müslümanların savunulmasının, İslâm'ın ve müslümanların menfaatlerine ve lehlerine olan şeylere özen gösterilmesinin müdafileri olduklarını her zaman ve her yerde iddia eden kimselerdir.

Onlar çağımızda basılıp dağıtılan eserlerinde, Rasûlullah'tan sonra veya en azından İslâm tarihinde, müslümanların en üstün ve en faziletlisi olan Hz. Ebubekir ve Ömer hakkında bunları söylerlerse; mezheplerin birbirine yaklaştırılması için gerekli olan karşılıklı anlayış konusunda artık bizim gibilerin ne emeli olabilir ki? Bu adamlar müslüman kalesindeki beşinci kol (ajanlar) değil de nedir?!

Bunlar, İslam binasını yükselten ve İslâm dünyasını meydana getirenler onlar olduğu halde, Hz. Peygamber'in sahâbesini, tabiîni ve ondan sonra gelen bütün müslüman idarecileri bu onur kırıcı dereceye düşürürken, öte yanda imamlarına, onların kendilerinin dahi kabul etmeyecekleri şeyleri izâfe etmektedirler. Nitekim el-Kuleyni, onlarca müslümanların Sahih-i Buharisi derecesinde kabul edilen "el-Kâfi" adlı eserinde oniki imama öyle sıfatlar ve vasıflar izâfe etmektedir ki, bu sıfatlar onları beşer seviyesinden putprestlik devirlerindeki Yunan tanrıları seviyesine çıkarmaktadır. Bu konuda gerek "el-Kâfi"deki, gerekse onların birinci derecedeki muteber kitaplarındaki rivâyetleri toplasak koca bir cilt tutar. Onun için biz sadece "el-Kâfi"deki konu başlıklarını olduğu gibi harfiyen vermekle yetineceğiz. Bu başlıklar şunlardır:

"İmamların, meleklerle, nebî ve rasûllere verilen ilimlerin hepsini bildiklerine dair bölüm".

"İmamların, ne zaman öleceklerini bildiklerine ve ancak kendileri istedikleri takdirde öleceklerine dâir bölüm".

"İmamların, olmuş ve olacak her şeyin bilgisine sahip olduğuna ve hiçbir şeyin onlara gizli olmadığına dair bölüm"

"İmamların, çeşitli dillerdeki bütün kitaplarda mevcut bilgileri bildiklerine dair bölüm"

"Kur'an'ın tamamını ancak imamların topladığına ve Kur'an'daki ilimlerin tamamını bildiklerine dair bölüm"

"İmamların peygamberler gibi mucizeleri olduğuna dair bölüm"

"İmamlar idareye geçince Dâvud'un ve âlinin hükmü ile hükmedeceklerine ve onlardan delil istenemeyeceğiye dair bölüm"

"İmamların nezdinden çıkanlar hariç, insanların hak namına hiçbir şeye sahip olmadıklarına ve imamların nezdinden çıkmayan herşeyin bâtıl olduğuna dâir bölüm"

"Yeryüzünün tamamının imam'a âit olduğuna dâir bölüm"¹⁰

10 Bkz. el-Kâfi, s. 225-407.

İMAMLAR GAYBI BİLİR !!

Şia bir yanda imamlarına, onların kendileri için iddia etmedikleri, gaybı bilme ve insanüstü olma sıfatlarını izâfe ederken; öte yandan Allah'ın Hz. Peygamber'e vahiyyle bildirdiği, göklerin ve yerin yaratılması, Cennet ve Cehennemın vasıfları gibi gayba ait bilgileri inkâr etmektedirler. Bu inkârı Kahire'deki Yaklaştırma Merkezi'nin yayınladığı "Risâletü'l-İslâm" dergisi de tescil etmiştir. Zira dergi, yıl: 4; sayı, 4; s. 368'de Lübnan'daki Şü Yüksek Şer'i Mahkemesi reisinin-ki onu kendilerinin bu asırdaki en büyük âlimlerinden saymaktadırlar-kalemiyle "İmamiye Şia'sının bazı ictihadları" adlı bir makale yayınlamıştır. Yazar bu makalesinde, onların müctehidlerinden eş-Şeyh Muhammed Hasen el-İştîyânî'nin "Bahru'l-Fevâid" adlı eserinde (c. 1, s. 267) şöyle dediğini nakletmektedir:

"Peygamber, abdesti bozan şeyler, hayız ve nifasla ilgili hükümler gibi şer'i ahkâmı bildirdiği zaman onu tasdik edip, haber verdiği ile amel etmek gerekir. Fakat göklerin ve yerin yaratılışı, hûriler, (cennet-teki) köşkler gibi gayba dâir bilgiler verecek olursa, bu haberin Peygamber'e aid olduğu değil zanla, kesin olarak dahi bilinse ona inanmak gerekmez."

Ne garip değil mi?! İmamlarına iftirâ ediyorlar ve kesinlikle sâbit olmadığı halde imamların gaybı bildiğini söylüyor ve buna iman ediyorlar da; peygamberin ayetlerde ve sahih hadislerde haber verdiği, göklerin ve yerin yaratılışı, Cennet ve Cehennemın vasıfları gibi, kat'i bir delille sabit olmuş olan gayba dâir sahih haberlere inanmamayı kendilerine mübah görüyorlar!!! Halbuki peygamberden sahih olarak rivâyet edilen şeylerde onun söyledikleri kendi sözü olmayıp ona vahyedilen birer vahiyden ibarettir*. Bir kimse onların imamlarına nisbet ettikleri şeyleri, Hz. Peygamber'den (s.a.v.) sahih olarak bize ulaşan gayb haberleriyle karşılaştıracak olduğu takdirde; gerek Kur'an'da gerek mütevatir ve sahih hadislerde haber verdiği şeylerin; Şia'nın, ilâhi vahyin yeryüzünde son bulmasından sonra oniki imama nisbet ettikleri gayba dâir bilgiler karşısında çok az kaldığını görecektir. Halbuki oniki imam'dan gayba ait haberleri nakleden râvilerin hepsi de Ehl-i Sünnet'in cerh ve ta'dil imamlarınca yalancı olarak tanınıp bilinmektedir. Fakat Şii'ler buna hiç aldırış etmezler ve onların gaybla ilgili olarak rivâyet ettikleri şeyleri tasdik ederler. "Yaklaştırma Merkezi"nin çıkardığı "Risâletü'l-İslâm" dergisi ile, onların Lübnan'daki Yüksek Şer'i Mahkemelerinin kadısı (hâkimi) ve onların müctehidi

(*) Bu, Hz. Peygamberin bütün hadisleri için geçerli değildir. (Mütercim)

sayılan Muhammed Hasen el-İştîyâni bir yandan Rasûlullah'tan sahih olarak rivâyet edilen gaybe dâir haberlere inanmanın şart olmadığı iddiasını alkışlamakta ve Hz. Muhammed (a.s.) in Peygamberlik görevini, abdesti bozan şeyler, hayız ve nifas'ın hükümleri ve benzeri fikhî meselelere hasretmek istemekte; öte yandan da, imamları kendilerine vahiy geldiğini iddia etmeyip, asıl kendisine vahiy gelen Rasûlullah (s.a.v.) olduğu halde, gayba dâir konularda imamlarını Hz. Peygamberden üstün görmekte-dirler.

Artık bundan sonra aramızda ne gibi bir yakınlaşma olabilir, bilmiyorum ?!

YALTAKLANMA VE MÜNAFIKLİK

Tarihin her devrinde Şiilerin, önde gelenlerinin ve avam tabakasının İslâmî idarelere karşı şu şekilde tavrı aldıkları görülmüştür:

Herhangi bir İslâmî idâre eğer kuvvetli ve sağlam ise, idârenin sağladığı imkanları sömürmek ve önemli mevkilere gelmek için "takiyye" yaparak o idâreye yaltaklık etmişler; şayet idâre zayıf ise veya düşman hücumuna mâruz kalmışsa düşman saflarına geçip idârenin aleyhine çalışmışlardır. Emevilerin sonunda, onların amca oğulları Abbasiler Emevî halifelerine başkaldırdıklarında Şia'nın tutumu böyleydi. Bundan da öte, Abbasilerin Emevilere karşı gerçekleştirdikleri ihtilal, Şiilerin teşvik, tahrik ve entrikaları ile olmuştur. Daha sonra Abbâsi devleti, Hulağû'nun ve putperest Moğolların İslâm'ın hilafetini, şerefli başkentini, medeniyet ve ilim merkezini yerle bir etmeleri tehlikesiyle karşı karşıya kalınca, Şiiler yine aynı şekilde cânice davranmışlardır.

Şiilerin filozofu ve âlimi en-Nasîr et-Tûsî Abbasi halifesi el-Mutasım'a yaklaşabilmek için şiirler düzerken, çok geçmeden -H. 655 yılında - hemen onun aleyhine geçmiş ve İslâm'ın Bağdad'da bir an önce yıkılmasını gözleyerek halifenin aleyhine kışkırtıcılık yapmış ve (maalesef) kan dökücü Hulâgu'nun yanında en ön safa geçerek müslüman erkek, kadın, çocuk ve yaşlıların katliamını Hulağû ile beraber idare etmiştir. Ayrıca, İslâmî ilimlere dâir (sayısız) eserlerin Dicle nehrine atılarak, nehrin sularının el yazması kitapların mürekkebinden günlerce simsiyah akmasına da göz yummuştur. Bu eserler ki, onların imhasıyla, şer'î ilimlere dair eserler ve ozamana kadar çok sayıda mevcut bulunan ve benzeri görülmemiş bu kültürel felaketle emsalleriyle birlikte telef olan, ilk asırlarda yaşamış selef imamların eserleri bir yana; İslâm kültürünün tarih, edebiyat, lûgat, şiir ve hikmet (felsefe)ye dair eşsiz eserleri de yok olup gitmiştir.

EL-ALKAMİ VE İBN EBİ'L-HADİD'İN İHÂNETLERİ

Şia'nın şeyhi en-Nasîr et-Tûsî'ye, bu büyük ihaneti işlemeye iki arkadaşı daha iştirak etmiştir: Onlardan birisi, şii vezir Muhammed b. Ahmed el-Alkamî, diğeri ise şülikte şüileri bile geçen ve İbnu'l-Alkamî'nin sağ kolu olan Mu'tezili Abdulhamid b. Ebi'l-Hadid'dir. (Bu İbn Ebi'l-Hadid) "Nehcu'l-Belâğa"ya, İslâm tarihine leke süren yalan ve iftiralara doldurarak yazdığı edepsizce şerhi ile ömrü boyunca sahâbeye düşman olarak yaşamıştır. İslâm tarihindeki gerçekleri ve olayların içyüzünü bilmeyenler ve hattâ aklı başında yazarlarımız ve önde gelen şahsiyetlerimiz bile hâlâ bunlara kanmaktadır. Halife el-Mu'tasımın, vezir seçerek kendisine gösterdiği müsamaha ve iyiliğe, hâinlik ve vefâsızlıkla karşılık veren İbn el-Alkamî, kendisine iyilik edenin iyiliğine kötülükle karşılık vermekle, ihanet ve karaktersizliğin onda soydan gelen birşey olduğunu göstermiştir. Şiiler bu son asırlara kadar hâlâ, Hulagû musibetiyle İslâm'ın başına gelenlere sevinmekte ve İslâma düşmanlık beslemektedir. Arzu eden, şiilerin yazdığı bütün teracim (biyografi) kitaplarına müracaat edip en-Nasîr et-Tûsî'nin hal tercümesini okuyabilir. Bu biyografi kitaplarının sonuncusu el-Hûnsârî'nin "Ravdâtu'l-Cennât" adlı eseridir. Bu eser kan dökenlere ve hâinlere (moğollara) medhiyeler ile; o zaman İslâm'ın başına gelenlere ve bu musibetle gerek avamdan gerek ileri gelenlerden birçok insanın öldürülmesine sevinen ifadelerle; en amansız düşmanların ve en acımasız yurtçu hayvanların bile sevinmekten hâyâ edeceği, kadın-erkek, çocuk-yaşlı müslümanların katliamı karşısında onların bundan sevinç duyduklarını ortaya koyan açıklamalarla doludur.

ŞİİLER MÜSLÜMANLARA SADECE FIKHİ KONULARDA DEĞİL AKÂİDLE İLGİLİ KONULARDA DA MUHALİFTİRLER

Bu konuyu kısa tutmak ve sadece Şia'nın en muteber kitaplarından derlediğimiz rivâyetlerle yetinmek istediğimiz halde yine de sözü uzattık. Konuyu, yakınlaşma meselesiyle ilgili bir rivâyeti daha zikrederek bitirelim ki, her müslüman bu gibi gurup ve mezhepler arasında yakınlaşmanın sözkonusu olabileceğini, ama özellikle Şia' ile aramızda herhangi bir yakınlaşmanın imkânsız olduğunu anlasın. Onlar bunu açıkça itiraf etmektedirler; işte ispâtı!!

Şia'nın önderlerinin ve âlimlerinin biyografi (haltercüme)lerini yazan tarihçi el-Hûnsârî, "Ravdâtu'l -Cennât" adlı eserinde (Tahran, 1368 (2. baskı), s. 579) en -Nasîr et-Tûsî'nin uzun hal tercümesinde şunları söylemektedir:

“Onun (et-Tûsî'nin) doğru, zarif, araştırma ürünü ve tamamen gerçeğin ifadesi olan sözlerinden biri de; yetmişüç fırka içerisinde “fırka-i nâciye (Kurtuluş Fırkası)”nın belirlenmesi, ve bu fırkanın imamiye olduğu yolunda söylemiş olduğu şu sözlerdir: “Ben bütün mezhepleri inceledim; durumlarını, teferruatla ilgili görüşlerini iyice öğrendim ve (sonunda) imamiye dışındaki tüm mezheplerin iman açısından kabul ve red edilmesi farketmeyen konularda ihtilaf etseler de iman konusunda aynı görüşleri paylaştıklarını gördüm. Sonra imamiye'nin onlara her hâlükarda muhalif olduğunu gördüm. Eğer imamiye dışında bir fırka kurtuluş fırkası olsaydı onların hepsi de kurtuluş fırkası olurdu. (Bu olamayacağına göre) demektir ki kurtuluş fırkası imamiye'den başkası olamaz.”

el-Hunsârî daha sonra şunları ilâve etmektedir: “Yukarıdaki ifadeleri naklettikten sonra Seyyid Nimetullah el-Müsevi şöyle demiştir: Bu sözün anlamı şudur; bütün mezheb ve fırkalar “Kim Lâilâhe illallah” derse Cennet'e girer” hadisine dayanarak kelime-i şehadet'in tek başına, kurtulmaya yeteceğinde ittifak etmişlerdir. Ama bu imamiye fırkası ise kurtuluşun oniki imama kadar olan Ehl-i Beyt'e bağlanarak, onların düşmanlarından (yani Ebubekir ile Ömer'den, idâreci olsun, halktan olsun, Şia dışındaki müslümanların son ferdine kadar herkesten) beri olmakta olduğunda ittifak etmiştir. Bu ise, kurtuluşun yolu olan bu inançla, imamiyenin diğer bütün mezheb ve fırkalardan ayrıldığını gösterir.”

et-Tûsî, el-Müsevi ve el-Hûnsârî hem doğru hem de yalan söylüyorlar. İslâm mezheplerinin (iman gibi) temel konularda birbirine yakın olduğunu ancak bazı fıkhi teferruatda aralarında fark bulunduğunu belirtirken doğru söylüyorlar. Bu sebeple, (inanç v.b.) temel konularda birbirine yakın olan mezhepler arasında yakınlaşma ve anlaşma mümkün olabilir ama, Şia ile böyle bir anlaşmaya varmak imkansızdır. Çünkü onlar (iman gibi) temel esaslarda bütün müslümanlara muhaliftirler ve Cibet ve Tagut'a (yani Ebubekir ile Ömer'e ve onlardan sonra bugüne kadar gelen bütün müslümanlara lânet etmedikçe ve şii olmayan herkesten kesinlikle teberri edip onlarla ilişkilerini kesmedikçe müslümanlardan razı olmazlar. Hatta onları razı edebilmek için, Ehl-i Beyt'ten olan Hz. Peygamber'in kızları içerisinde Zinnüreyn Osman b. Affân'ın hanımı olanlara; aynı şekilde, Hz. Ali amcasıoğlu (Hz. Peygamber) in kızı Fatıma üzerine Ebû Cehil'in kızı ile evlenerek onu Fatıma'ya kuma (ortak) yapmak isteyip te Fatıma durumu babasına şikâyet ettiğinde Hz. Peygamber'in (s.a.v) Mescid-i Nebevî'nin minberi üzerinden bütün

müslümanların önünde övdüğü, haysiyetli ve akli başında emevî, el-Âs b. er Rabî'e de düşman olmak gerekir. Onlara göre bu düşmanlık İmam Zeyd b. Ali "Zeynelâbidin" b. el-Huseyn b. Ali b. Tâlib ile, Kur'an'ın tahrif edilmiş olduğu iddiası ve benzeri sapık inançlarına inanmıyarak Rafizilerin bayrağı altında toplanmayan diğer Ehl-i Beyt mensuplarını da içine almazdır. Şia'nın Kur'an'ın tahrif edilmiş olduğunu asırlar boyunca, her nesilde ve her tabakada ileri sürmüş olduğunu, onların pek değerli ve çok sevgili büyük adamları el-Hac Mirza Huseyn b. Muhammed Takıyy en-Nûri et-Tabersi'nin, "Faslu'l-Hitâb fi İsbâti tahrifi Kitâbi Rabbi'l-Erbâb" adlı eserinde, onlar için kaydetmiş olduğunu daha önce görmüştük. (O Tabersi ki) bu kitabın her satırını Şiannın Ali b. Ebi Talib'in (K.V.) kabri olduğunu iddia ettiği, fakat aslında Kûfe Valisi büyük sâhâbi el-Mugira b. Şu'be'ye (r.a) âit olan bu kabrin başında yazma cinâyetini işlemiştir. Şia bizim onlarla karşılıklı anlaşabilmemiz ve bizim onlara yaklaşmamıza râzı olabilmeleri için, onlar gibi Hz. Peygamberin ashâbına lânet okumamızı ve ister Rasûlullahın kızları olsun, isterse onun mübârek neslinden gelen, başta Zeyd b. Zeynelâbidin gibi zâtlar ile, Rafizilerin işledikleri günahlara onun gibi karşı çıkanlar olsun, onların dinine tâbi olmayan herkese düşman olmamızı şart koşmaktadırlar. İşte en-Nasîr et-Tusî'nin naklettiği ve es-Seyyid Nimetullah el-Mûsevî ile Mirza Muhammed Bâkır el-Mûsevî el-Hunsârî el-İsfahânî'nin de bu konuda ona tâbi oldukları; ayrıca takiyye taptığını ister açıklasın ister gizlesin hiçbir şii'nin bu konuda onlara karşı çıkmayacağı rivâyetin gerçek yüzü budur.

Yalan söylediklerine gelince; Şia'nın dışındakilere göre sadece kelime-i şehâdeti söylemenin âhirette kurtuluşa ermek için yeterli olduğunu iddia etmeleri iftirâdır. Eğer onlarda biraz akıl olsaydı veya biraz bilgileri olsaydı kelime-i şehadetin sadece bizce bir kimsenin müslüman olduğunun delili olduğunu ve bunu söyleyenin bu dünyada can ve malının-o kimse müslümanlarla harbetmiş biri de olsa-korunmuş olacağını bildirdi. Yine bildirdi ki ahiretteki kurtuluş ancak imânın kalbe yerleşmesiyle olur. İmanın ise-Emîru'l-Mu'minîn Ömer b. Abdilaziz'in dediği gibi- farzları, esasları, sınırları ve sünnetleri vardır. Kim bunları tamamlarsa imânî kâmil olur, kim bunları tamamlamazsa, imanı eksik kalır. Onikinci imamları (na inanmak şöyle dursun o) nun varlığını kabul etmek bile imandan değildir. Çünkü o (gerçekten yaşamış olmayıp) hayâli bir şahıstır; ve geride çocuk bırakmadan ölen el-Hasen el-Askerî'ye yalan yere nisbet edilmiştir. (Onun çocuğu olmadığı) kardeşi Ca'fer'in, el-Askerî'nin mirasını, -çocuğu olmadığı için- tasfiye etmiş olmasından da açıkça bellidir. Ayrıca alevîlerin o zaman, doğan çocuklarını kay-

dettikleri bir sicilleri vardı ve kayıt işini o zamanların nakib'i yürütür ve her doğan çocuk mutlaka kaydedilirdi. Bu sicillere ise el-Hasen el-Askeri'nin herhangi bir çocuğu kaydedilmemiştir. el-Hasen el-Askeri'nin çağdaşları olan aleviler de onun, vefat ettiğinde geride bir erkek çocuk bıraktığını bilmiyorlardı. Fakat el-Hasen el-Askeri geride çocuk bırakmadan ölüp de imamiye'nin imamet silsilesi durunca; onun ölümüyle mezhebin de öldüğünü gördüler ve imamları olmadığı için de imâmiyye özellikleri kalmadı.

NUSAYRİYE'NİN ONLARDAN AYRILMASI VE BODRUM MASALI!

Durum bu iken, onların şeytanlarından bir şeytan, Benû Numeyr'in kölelerinden Muhammed b. Nusayr, el-Hasen'in bir oğlu olduğu ve babasının evindeki bodrumlarda¹¹ saklandığı fikrini ortaya attı. Gayesi arkadaşlarıyla beraber Şia'nın halk tabakasını ve zenginlerini kandırarak, hayatta olan imam adına onlardan zekat toplamak ve yalan yere kendilerinin imamiye oldukları iddiasını devam ettirmek idi. Bu suretle o, hayâlî imam ile onun taraftarları (şiası) arasında, hayâlî bodrum'un "kapi" sı olmak ve zekat mallarını toplamayı üstlenmek istedi. Fakat bu işbirliğine iştirak eden şeytan arkadaşları ona karşı çıktılar ve "kapi"nin, zeytinyağı veya terayağı satıcısı bir adam olmasında ısrar ettiler. Bu adamın el-Hasen el-Askeri'nin evinin kapısı yanında bir dükkanı vardı ve el-Hasen'in âilesi ve babası evin ihtiyacını ondan temin ediyorlardı. Bu anlaşmazlık başgösterince, fikri ortaya atan (Muhammed b. Nusayr) onlardan ayrıldı ve kendi adıyla anılan Nusayriyye mezhebini kurdu. Arkadaşları hayâlî onikinci'leri'nin ortaya çıkmasını ve evlenerek ondan çocuklar, torunlar olmasını; onların imameti devralarak imamiyye mezhebini devam ettirmelerini sağlayacak bir çare düşünüyorlardı. Fakat onun ortaya çıkmasının alevî nakib (önder) lerinin, bütün alevilerin ve amcaoğulları Abbasi halifeleriyle onların vâlilerinin onu yalanlamasına yol açabileceği anlaşılınca, onikinci imamın bodrumda kaldığını, onun bir "küçük kayboluşu (gaybûbetun suğra)" bir de "büyük kayboluşu (ğaybubetun kubrâ)" olduğunu ilâh. iddiâ ederek, eşine Yunan efsanelerinde bile rastlanmayan bir efsane uydurdular. (Şimdi kalkmışlar) Şia ile Ehl-i Sünnet'in anlaşma-

¹¹ Babasının evindeki bodruma -eğer evde bodrum var idiyse- onların yaklaşmaları ya da eve girmeleri mümkün değildi. Çünkü ev, el-Hasen el-Askeri'nin kardeşi Ca'fer'in elindeydi. Ca'fer ise el-Hasen el-Askeri'nin ne hayâlî bodrumda, ne de onun dışında bir oğlu olmadığını söylemektedir!

bilmesi için, Allah'ın kendilerine akıl nimetini bahşettiği müslümanlardan, bu düzmece ve yalanlara inanmalarını istiyorlar. Heyhât heyhât! Ancak bütün İslâm âlemi akıl hastahklarının tedavi edildiği bir akıl hastahanesine dönerse belki bu mümkün olabilir. Allah'ın bize bahşettiği akıl nimetine şükürler olsun. Çünkü insanın sorumlu tutulması için akıl şarttır; ve akıl gerçek imandan sonra en büyük nimettir.

MÜSLÜMANLARIN BAĞLILIĞI

Müslümanlar, gerçek iman sahibi her mümini sever sayarlar. Ehl-i Beyt'ten olan sâlih kimseleri de herhangi bir sayıyla sınırlamaksızın, sever sayarlar. Sevip saydıkları önde gelen müminlerin başında da Hz. Peygamberin Cennetlik olduklarını müjdelediği "aşere-i mübeşşere" gelir. Şüilerin kâfir olduklarına dâir; onların aşere-i mübeşşere'nin cennetlik olduğunu söyleyen Hz. Peygambere muhalefetlerinden başka bir sebep bulunmasa dahi, bu onların kâfir olmaları için yeter de artar. Aynı şekilde müslümanlar İslâmı ve İslam âlemini omuzlarında yükselten, İslâm vatanını kanlarıyla sulayarak hak ve hayr (iyilik)in yerleşmesini sağlayan diğer sahabileri de sever, sayarlar. Onlarla ilgili olarak Hz. Ali'ye ve evladına iftira edip te, onların sahabeye düşman olduğunu söyleyen de bu Şia'dır. Halbuki onlar Hz. Ali ile kardeşçe, birbirini severek ve yardımlaşarak yaşamışlar; aynı şekilde kardeşlik duyguları içerisinde, birbirlerini severek ve yardımlaşarak bu dünyayı terketmişlerdir. Allah'ı Taâla'nın, önünden ve arkasından hiçbir şekilde kendisine bâtılın yanaşamayacağı Kitab'ında, el-Feth sûresi, 29. ayetinde onlar hakkında söylediklerinden daha doğru birşey olamaz. Allah'ı Taâla onlar hakkında şöyle buyurmuştur: (Kâfirlere karşı şiddetli, kendi aralarında merhametlidirler.) Yine Allah'ı Taâla el-Hadid sûresi 10. ayette de şöyle buyurmaktadır: (Göklerin ve yerin mirâsı Allah'ındır. (hiç kimseye birşey kalmaz.) İçinizden (Mekke'nin) feth (in) den önce (Allah yolunda) harcayan ve savaşan (lar) elbette (ötekilerle) bir olmaz. Onların derecesi sonradan harcayan ve savaşanlardan daha büyüktür. Allah hepsine de en güzel sonucu vâdetmiştir.) Allah vâdinden döner mi? Yine Âl-i İmrân sûresi 110. ayette ise şöyle buyurmuştur: (Siz, insanlar için çıkarılmış en hayırlı bir ümmetsiniz.)

HULEFA-İ RÂŞİDİN

(DÖRT HALİFE) ARASINDAKİ SEVGİ VE MUHABBET

Müminlerin emiri Ali b. Ebi Tâlib'in, kendinden önce halife olan üç kardeşine olan sevgisinin bir delili de; oğulları el-Hasen, el-Huseyn

ve İbn el-Hanefiyye'den sonraki çocuklarına onların isimlerini vermiş olmasıdır. Ali b. Ebî Tâlib, bu çocuklarından birine Ebubekir, diğerine Ömer, bir diğerine ise Osman adını vermiştir. Büyük kızı Ümmü Külsüm'ü de Ömer b. el-Hattâb ile evlendirmiş, Ömer şehid edildikten sonra da amca oğlu Muhammed b. Ca'fer b. Ebî Tâlib ile, o da ölünce onun kardeşi Avn b. Ca'fer ile evlendirmiş ve Ümmü Külsüm, onun hanımı iken vefat etmiştir. Abdullah b. Ca'fer (et-Tayyâr), oğullarından birine Ebubekir, bir diğer oğluna da Muâviye adını vermiştir. Bu muaviye (yani b. Abdullah b. Ca'fer b. Ebî Tâlib) de oğullarından birine "Yezid" adını vermişti; çünkü Yezid'in gidişatının iyi (!) olacağını biliyordu (!). Nitekim Muhammed b. el-Hanefiyye b. Ali b. Ebi Tâlib de buna şahadet etmiştir.

NİYE ONLARDAN İLİŞKİMİZİ KESELİM?

Şayet Şiilerin şimdi bizden istedikleri uzaklaşma ve düşmanlık, aramızdaki yaklaşmanın bedeli olacak ve onların istediği şahıslarla ilişkimizi kesip onlara düşman olacaksak; o zaman en başta, ilk imam-ları Ali b. Ebi Tâlib çocuklarına Ebubekir, Ömer ve Osman isimlerini vermekle yanlış bir iş yapmış; kızını Ömer b. el-Hattab ile evlendirerek daha büyük bir hâtâ işlemiş demektir. Yine İbnu'z-Zubeyr'in propaganda-cısı Abdullah b. Mutî kendisine gelip Yezid'in şarap içtiğini, namazı terkettiğini ve Kur'an'ın hükümlerini çiğnediğini ileri sürdü-günde Muhammed b. el-Hanefiyye, Yezid lehine şahadet ederken de yalan söylemiş demektir. Zira onun (Yezid'le ilgili) bu iddiaları üzerine Muhammed b. Ali b. Ebî Tâlib ona (el-Bidâye ve'n-Nihâye, 8/233'deki) şu cevabı vermiştir: "Anlattığımız şeyleri ben onda görmedim. Yanına gittim ve onunla bir süre kaldım; onun namaza devam ettiğini, hayır peşinde koştuğunu, fıkhi hükümleri soruşturduğunu, sünnete bağlı olduğunu gördüm". İbn Mutî ve yanındakiler ona: "Sana yaranmak için öyle yapmıştır." dediklerinde; "Onun benden herhangi bir korkusu veya beklediği birşey mi var ki, bana karşı dindar görünsün? Onun sizin yanınızda içki içtiğini bizzat gördünüz mü? Eğer gördüyseniz, (ses çıkarmadığımız için) sizler de onun ortağı sayılırsınız. Yok sizin yanınızda içmediyse bilmediğiniz bir şeyin doğruluğunu ileri sürmeniz helal değildir." demiştir. Onlar da, "biz görmesek de bu bize göre doğrudur." deyince; onlara: "Allah bu şekilde şahitlik edilmesine razı olmaz. Çünkü O: "Ancak bilerek hakka şahitlik edenler hariç." (ez-Zuhuf, 86) buyurmuştur. Benim sizin söylediklerinizle hiçbir ilgim yoktur!" demiştir.

Hız. Ali'nin ođlu, Yezid'in lehine böylesine Őhadet ederse, Őia'nın bizden istediđi ilgi kesme ve dűŐmanlık ile bu gerŐek nasıl bađdaŐır? Zira Őia bizim Yezid'in babasından, onun babasından ve diđer bűtűn insanlardan daha hayırlı olanlardan, yani Ebubekir, Őmer, Osman, Talha, ez-Zubeyr, Amr b. el-Âs ve diđer meŐhur sahabeden, bizim iŐin Allah'ın Kitab'ını ve Rasűlűnűn sűnnetini muhafaza edip bizlere nakleden ve iŐinde ve uđrunda yaŐadığımız bu İslâm âlemini bize hazırlayanlardan yüz Őevirmemizi istemektedir. Őia'nın, kendilerine yaklaŐabilmemiz iŐin bizden talep ettiđi fiat ők pahalı; űstelik bu fiatla hiŐbir Őey alamadığımız gibi elimizdekini de kaybediyoruz. FahıŐ fiatla mal satarak kendisini aldatmak isteyenle alıŐveriŐ yapan ahmaktır. en-Nasır et-Tűsi'nin ortaya koyduđu, ve Nimetullah el-Musevi ile el-Hűnsâri'nin de desteklediđi, Őia dininin esası olan velâyet ve berâetin (Ehl-i Beyt'e ve oniki imama bađlanmak ve diđer sahabeyi terkedip, dűŐmanlık Đeslemenin) mânâsı İslâm dinini deđiŐtirip bozmak ve İslâm binasını omuzlarında yükseltenlere dűŐman olmaktan baŐka birŐey deđildir.

O halde, kendileri dıŐındaki mezheplere her bakımdan muhalif olan tek fırka ve mezhebin, kendi mezhepleri olduğunu ileri sűrmeleri bir yalandır.

İSMAİLİYYE'NİN ONLARDAN AYRILMASI

İsmailiyye mezhebi de aynı onlar gibidir. İmamiyye Őiasının müslűmanlara muhalif olduğu konularda onlar da muhaliftirler; sadece bağlı oldukları bazı Ehl-i Beyt mensuplarının tayininde İmamiyye'den ayrılmaktadırlar. İmamiyye, Cafer es-Sadık'a kadar olmak üzere İsmailiyye'nin bağlandığı bűtűn imamlara bağlıdırlar; Ca'fer es-Sadık'tan sonra ayrılmaktadırlar. İmamiyye Musa b. Ca'fer ve onun nesline; İsmailiyye ise İsmail b. Ca'fer ve onun soyundan gelenlere bağlanmaktadırlar. İsmail b. Ca'fer'e ve ondan sonra gelenlere, İsmailiyye'nin gűsterdiđi aŐırlık (guluvv), Safevi devletinden beri İmamiyye'nin onlara hased etmelerine sebep olmuŐtur. Bunun űzerine onlar da el-Meclisî ve yarıdaklıları ile, onları aldatanların ellerinde őkura yuvarlanmışlar; geŐmiŐte İmamiyye'nin aŐırları (gulat) azınlıkta iken o tarihlerden buğüne kadar istisnasız hepsi, aŐırı giderler (gulât) haline gelmişlerdir. Onların en bűyűk cerh ve ta'dil imamları Âyetullah el-Mâmkanî, kendilerinden olan eski gulat'ın (aŐırların) herbirinin hâl tercűmesini yazarken (her defasında) bu gerŐeđi ifade etmiş; hacimli eserinde, bu konunun geŐtiđi her yerde, eskiden yaŐamıŐ aŐırı Őiileri (gulâtı) aŐırı

yapan şeyin, bugün İmamiyye Şiasının hepsince, mezhebin zaruri olarak inanılması gereken bir esası haline geldiğini açıkça ilan etmiştir. O halde, daha önceleri guluv (aşırılık) İsmailiyyeyi İmamiye Şia'sından ayıran bir özellik iken, İmamiyye de guluvva sapıp aşırı gidince -her iki mezhebin ilahlaştırdıkları ve Hz. Peygamberin üzerinde bir dereceye çıkardıkları şahıslar üzerindeki ihtilafları dışında-aralarında hiçbir fark kalmamıştır. İmamiye, kendi imamlarını ve hayali onikinci imamlarını Yunan tanrıları mertebesine çıkaran şeyleri onlara nisbet ederken; kendisinden sahih olarak rivayet edilen göklerin ve yerin yaratılışı, Cennet ve Cehennemın vasıfları gibi gayba dair bilgilerin sahibi Hz. Peygamber'e bu konularda inanmamayı kendilerine mübah gördüklerini Muhammed Hasen El-iştiyani'nin diliyle ilan etmektedirler.

Müslüman guruplarıyla Şia gurupları arasındaki bir yakınlaşmanın imkansız oluşu, Şia'nın temel inançlarda müslümanlara muhalefet etmeleri sebebiyledir. Nitekim bu muhalefetin varlığını en-Nasîr et-Tûsî de itiraf ve ilan etmiş; Nimetullah el-Musevi ile Bâkır el-Hünsari de onun dediklerini teyid etmiştir. Keza her şii de bu hususu kabul etmektedir. en-Nasîr et-Tûsî zamanında durum bu olunca; Bâkır el-Meclisî'den bugüne kadar durumun çok daha kötü ve berbat olacağı aşıkardır.

Şunda şüphe yokki, yakınlaşmayı istemiyen aslında bizzat İmamiye Şia'sıdır. Bu sebepledir ki yakınlaşma fikrini biz (Ehl-i Sünnet) in diyarında yaymaya çalışıp uğraşmakta buna mukâbil Şii ülkelerde bu konuda bir kelime dahi konuşulmasına, veya bu yolda bir adım dahi atılmasına veya kendilerinin ilmi müesseselerinde bunun eserin görünmesine izin vermemektedirler. Bu sebeple, kitabımızın başında da da işaret ettiğimiz gibi,¹² bu yakınlaşma çağrısı tek taraflı kalmaktadır. Bu çağrı pozitif (+) ve negatif (-) uçları birbiriyle birleşmeyen elektrik kablolarına benzemektedir. Bu sebeple, bu gayeyle yapılacak her çalışma çocukların faydasız oyunları gibi boş bir iş olarak kalacaktır. Ancak Şia, Ebubekir ve Ömer'e lanet etmekten vazgeçip Hz. Peygamberin vefatından kıyamete kadar gelip geçecek olan ve Şii olmayan herkesle alakayı kesmeyi ve onlara düşmanlığı terkederse; yine Şia, Ehl-i Beyt'in salih imamlarını salih insanlar seviyesinden Yunan tanrıları derecesine çıkarma inancından vazgeçerese o zaman yakınlaşma mümkün olabilir. Çünkü bu hususların hepsi de İslâma yapılan birer saldırı ve onu, İslâm şariatının sahibinin (s.a.v.) ve Ali b. Ebi Talib ile

12 Bkz: s. 295.

oğullarının da aralarında bulunduğu faziletli sahabesinin tayin ettikleri yönden saptırmaktan başka bir şey değildir. Şia bu şekilde İslâma, onun inanç esaslarına ve tarihine saldırmaktan vazgeçmedikçe; müslümanların temel inançlarına ters düşen inançlarıyla tek başına yalnız kalacak, bütün müslümanlar onları daima terkedecektir.

Bu kitabımızda daha önce bir gerçeğe kısaca işaret edip geçmiştik. Bu gerçek şuydu: Gerek Irak'ta, gerek Tudeh partisiyle İran'da diğer İslam ülkelerinden daha çok yayıldığı görülen komünizme aslında Şiilik yol açmıştır. Bu iki ülkedeki en ateşli komünistler Şiilerdir. Onlar Şia mezhebinin, kökleşmiş ve akıl almaz hurafe, hayal ve yalanlarla dolu olduğunu görünce mezheplerini terketmişler ve karşılarında, propagandacıları, çeşitli dillerde kitapları olan ve ilmi, ekonomik ve benzeri metodlarla komünizm propagandası yapan komünist teşkilatları bulunca, onların tuzağına düşmüşlerdir. Onlar şayet İslam dinini gerçek vechesiyle tanıma imkanını bulsalar ve Şiilikten ayrı olarak onu doğru olarak öğrenselerdi, bu çukura düşmekten kurtulurlardı.

BÂBİYE FİTNESİ

Yüz küsur yıl önce İran'da "Bab" fitnesi zuhur edip de Muhammed eş-Şirâzî onun el-Mehdi el-Muntazar (Beklenen Mehdi) nin "bab (kapı)" sı olduğunu iddia edip daha sonra da bizzat beklenen Mehdi olduğunu ileri sürünce İranlı pekçok Şii onun etrafında toplanmıştı. Bunu gören zamanın İran hükümeti bu adamı, hanefi mezhebine mensub Sünnilerin yaşadığı Azarbeycan'a sürmüştü. Çünkü Sünniler Şiiliğin köklerinden kaynaklanan bu gibi asılsız şeylere ve hurafelere inanacak insanlar değillerdi. Halbuki Şiilerin bunlara kanması ve bu hurafelere olan inançları sebebiyle "Bâb"ın çağrısına koşmaları gayet kolaydı. Bunun için "Bâb"ı Şii bir diyara sürmemişti. Çünkü Şii mezhebinin tabiatı icabı onlar bu gibi hayalleri (kolayca) kabul ederler ve onlardan çoğu bu adama tabi olunca, fitne daha da genişleyebilirdi. Nitekim Şia'nın hurafeleri, geçen asırda, bu hurafelere uygunluk gösteren "Bâbilik" ve "Bahâilik" gibi iddiaların yayılmasına da sebep olmuştu. Bu hurafeler bugün de, okumuş ve kültürlü Şii neslinin reaksiyon göstermelerine sebep olmaktadır. Çünkü bu gibi saçma inançları akıl sahiplerinin kabul etmesi düşünülemediğinden, bunları inkar edip reddettiler. Ve kendilerine hoşgeldin deyip kucaklayan komünizmin çağrısına koştular. Bu yüzden Irak ve İran'daki Komünizm taraftarları diğer Sünnî İslâm ülkelerindekilere nazaran çok daha fazladır.

Allah'ın müslümanlardan aldığı "Allah Rasûlü ve, halkı ve ileri gelenleriyle bütün müslümanlar için nasihat edeceklerine dair sözü" yerine getirebilmek için burada yazabildiklerim bunlardır.

Allah kıyamete kadar dinini, İslam milletini, büyük İslâm cami-amızı yıkıcıların yıkımlarından ve tuzak kurmak isteyenlerin tuzaklarından korusun.

Kahire
Muhibbuddin el-HATİB

* * *

Gerek bu eserde gerek başka kaynaklarda zikredilen Ehl-i Sünnet ile Şia inanç esasları arasındaki farkların özeti.

KUR'ÂN-I KERİM

Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'a Göre

Ehl-i Sünnet Kur'an'da kesinlikle eksiklik ve fazlalık olmadığına inanır. Kur'an'ı arap dili kurallarına uygun olarak anlar. Kur'an'ın her harfine inanırlar, onun hâdis ve mahlûk (yaratılmış) olmayan Allah kelâmı olduğuna iman ederler. Batılın ne önünden ne ardından hiçbir suretle Kur'an'a yanaşamayacağını kabul ederler. O, Müslümanların gerek inanç esaslarının gerek fihki hükümlerinin birinci kaynağıdır.

Şia'ya Göre

Bazıları Kuran'ın sağlamlık ve güvenilirliğine inanmazlar.¹³ Kur'an onların inançlarından herhangi biriyle çatışacak olursa, ayetleri mezheplerine uydurmak için acaip tevellere girişirler. Bu yüzden onlara "Muteevvile (tevilciler)" de denir. Kur'an'ın ilk defa yazılması esnasında ortaya çıkan görüş ayrılıklarını daima gündeme getirmekten zevk alırlar. İmamların sözleri, onların güvenilir teşrî kaynaklarıdır.

HADİS

Ehl-i Sünnet'e Göre

Hadis şeriatın ikinci kaynağıdır ve Kur'an'ı açıklar. Hz. Peygamberin (s.a.v.) sözü olduğu sabit olunca hiç bir hadisin hükmüne mu-

¹³ Ancak onların çoğu bu ithamı kabul etmezler. "Takıyye" inançları yüzünden de fikirleri hakkında hüküm vermek mümkün değildir. (Bkz.: s. 296, v.d.)

halefet etmek caiz değildir. Bir hadisin sahih olup olmadığını anlamak için de bu ümmetin âlimlerinin ittifak ettikleri mustalahu'l-hadis ilmi (hadis metodolojisi)nin kurallarına dayanılır. Bunun yolu da isnadın tahkik edilip araştırılmasıdır. Kadın ve erkek ayırdedilmeksizin âdil şahitlerin şahadetleriyle güvenilir olup olmadıkları tesbit edilir. Her râvinin hal tercümesi (biyografisi) bellidir; hadislerinin sahih olup olmadığı da tesbit edilmiştir. Bu ise tarihin şahid olduğu en büyük ilmi çalışma sayesinde mümkün olmuştur. Yalancılara, güvenilir olup olmadığına dâir haklarında bilgi edinilemeyenlerin hadisleri kabul edilmediği gibi, mücerred akrabalık veya soy ilişkisinden dolayı da bir kimseden hadis alınmaz. Çünkü hadis rivâyeti her türlü şahsi değerlendirmelerin üzerinde büyük bir emânettir.

Şia'ya Göre

Rasûlullah'ın (s.a.v.) Ehl-i Beyt'ine nisbet edilen hadislerle, siyasi savaşlarında Hz. Ali'nin yanında yer alanların rivâyet ettiği bazı hadislerden başkasını kabul etmezler; bunların dışındakileri reddederler. Hadislerin kabûlünde senedin sahih olup olmadığına ve ilmi metoda önem vermezler. Çok defa (kim olduğu belirsiz şahıslardan rivâyet ederler ve) meselâ; "Muhammed b. İsmail'den o da ashâbımızdan birinden, o ise birinden rivâyet ederek şöyle dedi:.." diyerek rivâyette bulunurlar. Onların kitapları sahih olduğunu ispat etmek mümkün olmayan onbinlerce hadisle doludur ve dinlerini de bu hadisler üzerine kurmuşlardır. Onlar bu tutumlarıyla Rasûlullah'ın sünnetinin dörtte üçünden fazlasını inkar etmişlerdir. Bu nokta, Şiilerin diğer müslümanlardan ayrıldığı en önemli noktalardandır.

SAHÂBE

Ehl-i Sünnet'e Göre

Ehl-i Sünnet sahâbeye hürmet edilmesi ve onlardan razı olunması gerektiğinde ittifak etmiştir. Onların hepsinin de âdil kimseler olduğunda ve aralarında çıkan anlaşmazlıkların onların samimi olarak yaptıkları içtihad kabilinden ve geçmişte olup bitmiş şeyler olduğunda da müttefikler. Bu anlaşmazlıklara dayanarak nesiller boyu sürecek kindarlıkta bulunmamız caiz değildir. Aksine Allah onlar hakkında, bir topluluk için söylenebilecek en iyi şeyleri söylemiş, birçok ayette onları övmüş, bazılarını bizzat işaret ederek mâsum ve suçsuz olduklarını açıklamış-

tır. Bu yüzden artık kimsenin onları itham etmesi helal olamaz, hiç kimseye de bunu bir faydası dokunmaz.

Şia'ya Göre

Şia, iki elin parmaklarını geçmeyecek kadar az bir topluluk dışında bütün sahabenin Rasulullah'tan sonra küfre düştükleri görüşündedir. Hz. Ali'yi çok özel bir makama oturturlar: Bazıları onun (Hz. Peygamberin) vasi'si, bazıları bir Peygamber, bazıları da bir ilah olduğuna inanırlar. Bu yüzden de Hz. Ali'ye karşı takındıkları tavır sebebiyle müslümanların aleyhinde hüküm verirler ve Hz. Ali'den önce halife seçilenlerin zâlim ya da kâfir olduklarını; Hz. Alinin görüşlerine muhalefet edenlerin de zâlim, kâfir ya da fâsık olduklarını söylerler. Aynı şekilde onun neslinden gelenlere muhalefet edenlerin de hükmü budur. Bu suretle onlar tarihte bir düşmanlık ve iftira devri başlattılar. Ve neticede Şiilik, bu zararlı öğretilerin nesiller boyunca öğretilmeye devam edildiği tarihi bir ekol haline geldi.

TEVHİD İNANCI

Ehl-i Sünnet'e Göre

Ehl-i Sünnet, Allah'ın bir ve Kâhâr olduğuna; eşi, benzeri ve ortağı olmadığına; kulları ile O'nun arasında vâsita bulunmadığına iman ederler. Allah'ın sıfatlarıyla ilgili âyetlere de, her hangi bir yorum (te'vil), inkar (ta'til) ve benzetme (teşbih) de bulunmaksızın -(hiçbir şey O'na benzemez.) (eş-Şurâ', 11)"-, olduğu gibi iman ederler. Yine O'nun Peygamberler gönderdiğine, onları risaleti tebliğ ile vazifelendirdiğine, onların da bu vazifeyi yerine getirdiğine ve risaletle ilgili hiç bir şeyi saklayıp gizlemediklerine inanırlar. Yine gaybı yalnızca Allah'ın bilebileceğine, Şefaât'ın O'nun iznine bağlı olduğuna -(O'nun izni olmadan kendisinin katında kim şefaât edilebilir?) (el-Bakara, 255)-; duâ, adak, kurban ve her türlü isteklerin sadece Allah'a yapılacağına, başkasına yapılmasının câiz olmadığına; hayır ve şerrin sadece O'nun elinde olduğuna ve O'nun dışında ölü veya diri hiç kimsenin bu konuda güç ve tasarrufu olmadığına, herkesin O'nun lütuf ve merhametine muhtaç olduğuna inanırlar. Onlara göre Allah'ı (nvar ve bir olduğunu) bilmek, her zaman doğruyu bulamayan akıl'dan önce şer'i delillerle, ayetlerle vaciptir, daha sonra insan tam tatmin olmak için aklını kullanıp tefekküre başvurabilir.

Şia'ya Göre

Allah'ın birliğine iman ederler, fakat bu imanlarını, şirke götüren bazı tutumlarıyla bulandırırılar. Onlar Allah dışında bazı insanlara da duâ ederler ve "Yâ Ali, Yâ Huseyn, Ya Zeyneb" derler Allah'tan başkası için adak adar kurban keserler. Ölümlerden kendilerinin isteklerini yerine getirmelerini isterler. Onların bu dediklerimizi doğrulayan pek çok duâları ve kasideleri vardır. Bu dua ve kasidelerle ibadet ederler. İmamların masum (günah ve hata işlemez) olduğuna ve gaybı bildiklerine; kainatta tasarruf ettiklerine inanırlar. Bu sapık inançlarını yerleştirip kutsallaştırabilmek için tasavvufu icad edenler de onlardır. Onlar evliyanın, kutupların ve Ehl-i Beyt'in özel güçleri olduğunu iddia ederler. Taraftarlarına, dinde imtiyazlı bir tabaka olduğunu ve bu imtiyazın veraset yoluyla babadan oğula geçtiğini telkin edip bu fikri yerleştirmişlerdir. Bunların dinde hiçbir ahlak yoktur. Onlara göre Allahı (nvarlığını ve birliğini) bilmek şeriatla değil akıl ile vaciptir. Kur'an'da bu konuda gelen ayetler yeni bir şey getirmek için değil sadece aklın hükümünü doğrulamak içindir.

ALLAH'IN GÖRÜLMESİ**Ehl-i Sünnet'e Göre**

Allah'ı sadece âhiret'te görmek mümkündür; bunun delili de (Yüzler var ki o gün ışıl ışır parlar; Rabb'lerine bakarlar) (el-Kıyâme, 22, 23,) ayetidir.

Şia'ya Göre

Ne bu dünyada ne de âhirette Allah'ı görmek mümkün değildir.

GAYB**Ehl-i Sünnet'e Göre**

Allah gayb'ı bilmeyi kendisine has kılmıştır. Bazı Peygamberlerini ve bu arada Peygamberimiz Muhammed'i (s.a.v.) gaybı ilgili bazı hususlara muttali kılması bazı zaruretlerden dolayıdır. (O'nun ilminden, ancak kendisinin dilediği kadarını kavrayabilirler) (el-Bakara, 255).

Şia'ya Göre

Gaybı bilmenin sadece kendi imamlarının hakkı olduğunu iddia ederler. "Hz. Peygamberin gayb'dan haber vermeye hakkı yoktur." Bu yüzden onlardan bazıları bu imamlarına ilahlık atfederler.

RASULULLAH'IN ÂLİ (EHL-İ BEYT'İ)

Ehl-i Sünnet'e Göre

Onlar, en doğru olan görüşe göre, müslüman olup peygambere tâbi olanlardır. Onların; ümmeti içerisindeki takva sahipleri, ya da Rasulullahın Beni Haşim ve Benu Abdilmuttalip'ten olan mü'min akrabaları olduğu da ileri sürülmüştür.

Şia'ya Göre

Onlar sadece Hz. Peygamber'in damadı Hz. Ali ve onun bazı çocuklarından; onlardan sonra da onların çocukları ve torunlarından ibarettir.

ŞERİAT VE HAKİKAT

Ehl-i Sünnet'e Göre

Onlara göre Şeriat hakikatın ta kendisidir. Rasûlullah ilim adına ümmetinden hiçbir şey gizlememiştir. Bize bütün iyilikleri göstermiş ve bizi tüm kötülüklerden sakındırmıştır. Nitekim Allah'ü Taâlâ da şöyle buyurmuştur. (Bugün size, dininizi kemâle erdirdim) (el-En'am, 3). Dinin kaynakları Kur'an ve Sünnet'tir, bunları tamamlayıcı başka bir şeye gerek yoktur. Nasıl amel ve ibadet edileceği, Allah'la nasıl ilişki kurulacağı gayet açıktır, vasıtaya gerek yoktur. Kullarının iç yüzünü ancak Allah bilir, Allah'a karşı kimseyi temize çıkarmayız. (Günah ve hatadan) masum olan Hz. Peygamber hariç, herkesin görüşü kabul de edilebilir red de edilebilir.

Şia'ya Göre

Onlara göre Şeriat sadece Hz. Peygamberin getirdiği (fikhî) hükümlerden ibarettir ve sadece avam halk ile (dinin) yüzeyinde kalanları ilgilendirir. Hakikat ya da gerçek ilim ise Allah'tan alınır ve bunu sadece Ehl-i Beyt'in imamları "Hz. Peygamberin âilesinin bazı fert-

leri" bilebilir. Onlar hakikat ilimlerini nesilden nesile veraset yoluyla alırlar ve kendilerinde bir sır olarak kahr. İmamlar hatasızdırlar ve her yaptıkları şeriattır. Yaptıkları her şey câizdir. Allah'a bağlanıp O'nunla ilişki kurmak ancak vasıtalar yani imamları sayesinde mümkündür. Bunun için kendilerine "Velîyullah (Allah'ın velisi), Bâbullah (Allah'ın kapısı), Ma'sum (hatasız, günahsız), Huccetullah (Allah'ın hucceti, delili) gibi mübalağalı bazı isimler verirken ifrata kaçmışlardır.

FIKİH (İSLÂM HUKUKU)

Ehl-i Sünnet'e Göre

Kur'an'ın hükümlerine son derece titizlikle bağlanırlar. Bu hükümleri ise kendilerine; Hz. Peygamber'in pak sünnetinin getirdiği sözleri, fiilleri açıklar. Bu konuda sahâbe ve güvenilir tâbîilerin sözleri de büyük önem taşır. Çünkü onlar Rasûlullah'a en yakın devirde yaşamış ve onunla beraber güçlüklerle göğüs germişlerdir.

Allah'ın bu dini tamamlamasından sonra hiç kimsenin dinde yenilik yapmaya hakkı yoktur. Fakat teferruata dâir hükümlerin yeni ortaya çıkan meselelerin ve kamu yararını alâkadar eden konuların halli, - Kur'an ve Sünnet sınırları dışına çıkmaksızın- müslümanların güvenilir âlimlerine bırakılmıştır.

Şia'ya Göre

"Müceddid" imamlarına nisbet ettikleri özel kaynaklara, âyetlerle ilgili olarak yaptıkları tevil (yorum) lara ve ümmetin çoğunluğuna muhalefet etme esasına dayanırlar. Müctehid ve mâsum imamlarının yeni hükümler koymaya hakları olduğunu kabul ederler. Nitekim aşağıdaki hususlarda fiilen yeni hükümler getirmişlerdir:

- 1- Ezan, Namaz vakitleri, Namazın kılınışında
- 2- Oruç tutma ve bozma vakitlerinde,
- 3- Hac ve (Umre gibi) ziyaretle ilgili tatbikatta,
- 4- Zekatla ilgili bazı konularda ve zekat verilecek yerlerde,
- 5- Miras'ta.

Onlar daima Ehl-i Sünnet'e muhalefet edip, ihtilafın çerçevesini geniş tutmaya özen gösterirler.

VELÂ (BAĞLILIK)

Ehl-i Sünnet'e Göre

Velâ, yani tam olarak boyun eğmek ancak Hz. Peygamber'e karşı olur. Çünkü Allahu Taâla (Kim Peygambere itaat ederse Allah'a itaat etmiş olur) (en-Nisâ, 80) buyurmuştur. Onun dışındaki insanlara ise ancak şeriat kaidelerinin belirlediği kadarıyla itaat edilir. Çünkü Allah'a isyanda, kula itaat edilmez.

Şia'ya Göre

Bu itaat iman esaslarındandır ve onlara göre velâ, Oniki imama -bodrumdaki de onlardan biridir,- inanmak demektir. Ehl-i Beyt'e bağlanıp itaat etmeyen onlara göre mümin sayılmaz, arkasında namaz kılınmaz, farz olan zekattan ona verilmez; fakat kafirlere verilebilen normal sadakadan verilebilir.

TAKİYYE

Ehl-i Sünnet'e Göre

Takiyye, kötülükten korunmak amacıyla insanın inandığının aksini söylemesidir. Onlara göre bir müslümanın diğer müslümanları sözü veya dış görünüşü ile aldatması caiz değildir. Çünkü Hz. Peygamber (s.a.v.) "aldatan bizden değildir." buyurmuştur. Takiyye ancak kafirlere ve din düşmanlarına karşı ve sadece harp esnasında-Harp hile olduğu için-caizdir. Müslümanın doğru ve gerçek uğrunda cesaretli olması; riyakar, yalancı, sözünde durmayan veya hain olmaması gerekir. Bilakis nasihat eder, iyiyi emreder kötülükten men eder.

Şia'ya Göre

Bütün fırkalara göre bu öyle bir farzdır ki mezhep onsuz olmaz. Nasıl takiyye yapılacağını gizli ve âşıkarak öğrenirler ve onu tatbik ederler. Bilhassa kötü durumlarda takiyye'ye başvururlar ve kafir olduklarını, öldürülüp mahvedilmeye layık olduklarını söyledikleri kimseleri aşırı derecede methedip göklere çıkarırlar. Kendi mezhebinden olmayan herkese kafir hükmünü uygularlar. Onlara göre hedefe

ulaşmak için her yol mübahtır. Bu ahlak anlayışı, her türlü yalan, hile ve iki yüzlülüğü mübah kılan bir anlayıştır.¹⁴

İMAMET VEYA DEVLET BAŞKANLIĞI

Ehl-i Sünnet'e Göre

Devleti "Halife" idare eder. Halife Müslümanlardan seçilir. Halifenin akıllı, reşit, âlim olması, salih, emin (güvenilir) ve bu mes'uliyeti taşıyabilecek güce sahip olmakla tanınması gibi yeterliliklere¹⁵ sahip olması şarttır. Halife'yi müslümanlar içerisinde (söz sahibi olan) Ehlu'l-halli ve'l-akd denilen kimseler seçer. Onlar, adaleti terkettiği veya Kur'an ve Sünnetin hükümlerini çiğnediği takdirde halifeyi azlederler. Her müslümanın ona itaat edip hükmüne uyması gerekir. İdare-onlara göre-mükellefiyet ve mes'uliyet demektir; mükafat veya bir kimseye şeref bahsetme vesilesi değildir.

Şia'ya Göre

Onlara göre hakimiyet Hz. Ali ve Fatıma'nın çocuklarında-aranlarında bu konuda ihtilaf bulunmakla beraber-verasetle devam eder. Bu hakimiyet meselesi yüzünden onlar, bu silsileden olmayan hiç bir idareciye samimi olarak bağlanmazlar. Teorilerinin ve düşüncelerinin tarihte umdukları gibi gerçekleşmemesi üzerine "ric'at" nazariyesini (inançlarına) eklediler. Ric'at, "el-Kaim" adlı son imamlarının âhir zamanda zuhur edeceği, bodrumdan çıkarak bütün siyasi muhaliflerinin kanını dökeceği ve diğer mezheplerin asırlar boyunca gaspettiği Şia'nın haklarını onlara geri vereceği anlamına gelmektedir.

14 Onlar imamlarından "Takiyye benim ve ecdadımın dinidir" ve "Takiyye yapmayanın dini de yoktur" sözlerini rivayet ederler. "İslâm saadet ve barış dinidir." adlı eserinde ki bu onların muteber kitaplarındadır.-109. sayfasında şöyle denmektedir: "mükellefin şahsen veya malının zarara uğraması veya kamu düzeninin bozulması ihtimali varsa, el-emru bi'l-ma'ruf ve'n-nehyi ani'l-münkeri (iyiliği emredip kötülükten men etmeyi) terketmesi gerekir. Bu Şiilere has hükümlerdendir ve buna "takiyye" denir." Bu sözlerin cihad emrini ortadan kaldırdığı ve Allah'ın kitabına aykırı olduğu aşikardır.

15 Ehl-i Sünnet'ten bazıları halifenin Kureyş'in herhangi bir koluna mensup olmasını şart koşmuşlardır.